

Szkolenie zimowe
(26-31 grudnia 2011 r.)

STUDIUM KRYSTALIZUJĄCE
KSIĘGI PSALMÓW

Hasła:

Kiedy lud Boży wysławia Chrystusa,
dając Mu pierwszeństwo
w każdym aspekcie życia codziennego,
zawsze następuje przywrócenie i ożywienie.

Obierać Boga za swoje domostwo,
wieczne mieszkanie –
to najwznioślejsze i najpełniejsze
doświadczenie Boga.

Boże serce zwrócone jest na Syjon,
miasto Boże, w którym jest Chrystus.
Na Syjonie mamy kościół,
czyli Ciało Chrystusa,
i Bożą ekonomię służącą
Jego świadectwu.

Owocem chwały zawartej w Psalmach
jest doskonała chwała i liczne alleluja,
ponieważ Bóg w pełni odzyskał ziemię
i Chrystus zaprowadził na niej
swe królewskie rządy.

Poselstwo pierwsze

Odpowiednio doceniajmy i wywyższajmy Chrystusa, nasz jedyny dział i pragnienie

Wersety biblijne: Ps 73; 80.

- I. Rzeczywistym powodem spustoszenia Bożego domu było to, że Boży lud nie doceniał odpowiednio Chrystusa i nie wywyższał Go; nie wyróżniał Go, nie przyznawał Mu pierwszeństwa we wszystkim – Ps 74,1-11; 2 Krn 36,19; Kol 1,18; Obj 2,4:**
- A. Nieprzyznawanie Chrystusowi pierwszeństwa, niehonorowanie Go i niewywyższanie stało się przyczyną grzeszności i zła ludu – Jr 2,13.
 - B. Spustoszenie kościoła, który jest domem Bożym, zawsze wypływa z zaniedbania w kwestii doświadczania Chrystusa – 1 Kor 1,9-13.23-24.30; zob. 3 J 9.
 - C. Prawdziwe ożywienie w kościele uzależnione jest od tego, czy każdy oddaje Chrystusowi pierwszeństwo we wszystkim – Ps 73,25; 80,16.18; zob. Oz 6,1-3:
 - 1. Oddawać Panu pierwszeństwo we wszystkim to kochać Go pierwszą miłością, najlepszą miłością, a przy tym uważać, że jest On wszystkim w naszym życiu – Obj 2,4; Kol 1,18; 3,11.
 - 2. Nie wolno nam kochać nikogo i niczego bardziej niż Pana, także naszego życia duchowego – Mt 10,37-39; Obj 12,11.
 - 3. Kochamy Pana, gdyż On pierwszy nas umiłował i wlał w nas swoją pełną miłości esencję oraz wzbudził w nas miłość, którą Go kochamy – 1 J 4,19.7-8.16:
 - a. Czuła miłość Chrystusa przymusza nas do tego, by dla Niego żyć i umierać – 2 Kor 5,14-15; Rz 14,7-9.
 - b. Miłość Chrystusa czyni z wierzących męczenników dla Niego – Obj 2,10; 12,11; Rz 8,35-37.
 - 4. Kochamy Pana stosownie do boskiego udzielania Boskiej Trójcy, która jest miłością – 5,5; 8,39.35; 15,30.
 - D. Radowanie się Bogiem w Jego domu i mieście może zostać utrzymane i zachowane jedynie wówczas, gdy Boży lud odpowiednio docenia i wywyższa Chrystusa:

1. Wszystko w nas, co kochamy bardziej niż Pana i co zastępuje Go w naszym życiu, jest bożkiem – Ez 14,3.
2. Każda rzecz, sprawa czy osoba, która nas pochłania i powstrzymuje przed pełnym radowaniem się Chrystusem, jest bożkiem – 1 J 5,21.

II. Psalm 73 traktuje o cierpieniach, przez jakie przechodzą poszukujący święci, i odsłania Boga, Chrystusa, który jest naszym jedynym działem i pragnieniem – 1 Kor 1,2:

- A. Psalm 73,2-16 odnotowuje cierpienia i niezrozumienie psalmisty, który szuka Boga:
 1. Psalmista był niemal zgorszony tym, że niegodziwcom się powodzi – w. 2-3.
 2. Psalmista mówił, że oczyszcza swoje serce na próżno i całymi dniami się zadręcza – w. 13-14.
 3. Gdyby psalmista powiedział innym o tym, w jakiej się znalazł sytuacji, zgorszyliby ich tym – w. 15.
 4. Im bardziej psalmista zastanawiał się nad własną sytuacją i próbował ją zrozumieć, tym bardziej się niepokoił i tym bardziej wprawiało go to w zakłopotanie – w. 16.
- B. Objawienie, jakie psalmista otrzymał w Bożej świątyni, dało mu rozwiązanie jego problematycznej i kłopotliwej sytuacji – w. 17-28:
 1. Boża świątynia to miejsce, w którym możemy otrzymać potrzebne nam objawienie – Kpł 24,2-4; Dn 2,17-23; zob. 5,12.14.
 2. Boża świątynia jest w naszym duchu i w kościele – 1 Kor 3,16; Ef 2,22.
 3. Wchodzimy do Bożej świątyni w wyniku ćwiczenia swojego ducha i życia w kościele – 1 Tm 4,7; 3,15.
 4. Gdy tylko znajdziemy się w świątyni – w duchu i w kościele – zmieni się nasza ogólna perspektywa i widzenie poszczególnych spraw – Ps 73,17-20:
 - a. Pewnych sekretów, zawartych w Biblii, nie dane jest nam poznać, dopóki nie wejdziemy do podwójnej świątyni – naszego ducha, czyli jednostkowej świątyni, i kościoła, zbiorowej świątyni.

- b. Bożą drogę poznajemy w świątyni; gdy ćwiczymy ducha i żyjemy w kościele, rozumiemy Jego drogę – 77,14.
- C. Psalm 73,25-26 to objawienie udzielone w Bożej świątyni przechodzącym cierpienia, poszukującym świętym:
 - 1. „Kogóż innego mam w niebie, jeśli nie Ciebie? I na ziemi w niczym innym nie mam upodobania” – w. 25:
 - a. Werset 25 objawia, że osoba prawdziwie poszukująca ma Boga za swoją jedyną własność w niebie i jedyne pragnienie na ziemi:
 - (1) Bóg był jedynym celem psalmisty; nie obchodziło go nic innego poza Nim i tym, by Go zyskać.
 - (2) Paweł był pod tym względem taki sam jak psalmista – uznawał wszystko za śmiecie, żeby zyskać Chrystusa – Flp 3,8.
 - b. Psalmista był czystego serca – Ps 73,1:
 - (1) Być czystego serca to mieć Boga za swój jedyny cel – Mt 5,8.
 - (2) Czyste serce nie kieruje się na nic innego poza Bogiem:
 - (a) Sam Bóg jest rzeczywistością; wszystko inne jest marnością.
 - (b) Jeśli dalej będziemy dążyć do czegoś innego niż do Boga, nasze serce będzie nakierowane na marność.
 - (c) Tylko ktoś poszukujący, kto jest czystego serca, może powiedzieć, że nie ma niczego prócz Boga i poza Nim nie pragnie niczego.
- 2. „Choć ciało moje, i serce moje ustanie, jednak Bóg jest skałą serca mego, i działem moim na wieki” – Ps 73,26:
 - a. Psalmista zdał sobie sprawę, że Bóg pracuje nad tym, by pozbawić go materialnych rzeczy; w ten sposób mógł bezwzględnie się Nim radować:
 - (1) Dzięki objawieniu udzielonemu w świątyni dowiedział się dlaczego Bóg nie pozwala, by poszukującym świętym się wiodło, tak jak się to udaje ludziom w świecie.
 - (2) Bóg chce, by nic nie odrywało nas od bezwzględnego radowania się Nim.

- (3) Bóg chce zabrać poszukującym świętym wszelkie materialne błogosławieństwa i radość w fizycznej sferze, by znaleźli oni wszystko w Bogu.
- b. Gdy psalmista wszedł do Bożej świątyni, otrzymał objawienie, że nic w niebie ani na ziemi nie może przysporzyć radości, z wyjątkiem samego Boga, i obrał Go za swoje wszystko – skałę serca swego i dział na wieki – Pwt 32,4.15.18.30-31; Ps 18,3.32.47; 31,3-4; 61,3; 62,3.7-8; 71,3; 78,35; 89,27; 92,16; 94,22; 95,1; Mt 16,18; 1 Kor 10,4; Ef 3,17a; Kol 1,12; Ef 3,8.

III. Psalm 80 objawia, że przywrócenie nastaje dzięki wysławianiu Chrystusa:

- A. W wersetach 2-8 psalmista modli się, by Pasterz Izraela nadstawił ucha (w. 2); w wersetach 4 i 8 modli się: „O Boże! przywróć nas, a rozjaśnij nad nami oblicze Twoje, a będziemy zbawieni”.
- B. W wersetach 9-14 psalmista mówi o postępowaniu Boga wobec Izraela, który jest Jego winoroślą wyprowadzoną z Egiptu i zasadzoną; krzew ten niegdyś kwitł, lecz w końcu obumarł.
- C. W wersetach 15-20 psalmista prosi Boga, by nawiedził swoją winorośl (Izrael) ze względu na Chrystusa, który jest mężem Jego prawicy:
 1. „Syn” w wersecie 16 odnosi się do Pana Jezusa; kiedy stał się On człowiekiem, złączył się z Izraelem – jest „synem, któregoś wzmocnił dla siebie” – Oz 11,1; Mt 2,15.
 2. W Psalmie 80,18 psalmista mówi dalej: „Niech ręka Twoja będzie nad mężem Twej prawicy, nad synem człowieczym, któregoś wzmocnił dla siebie”; werset ten objawia, że Chrystus jest po prawicy Boga, najwyżej we wszechświecie; Chrystusowi dano pierwsze miejsce, najwyższą pozycję, pierwszeństwo – Mk 16,19; Dz 2,33; 5,31; Flp 2,9-11.
 3. Przywrócenie ze stanu spustoszenia następuje dzięki wysławianiu Chrystusa, który jest całkowitym rozwiązaniem każdego problemu – 1 Kor 1,9.24.30:
 - a. Kiedy lud Boży nie oddaje Chrystusowi pierwszeństwa, dom Boży, który obrazuje kościół, zawsze pustoszeje.

- b. Kiedy lud Boży wysławia Chrystusa, dając Mu pierwszeństwo w każdym aspekcie życia codziennego, zawsze następuje przywrócenie i ożywienie – Ps 80,19-20.
- 4. Chrystus przebywa teraz po prawicy Boga (Rz 8,34; Kol 3,1; 1 P 3,22); kto tylko wzywa takiego Chrystusa, dozna przywrócenia i ożywienia (Dz 2,33.21; Rz 10,12-13).
- 5. Jesteśmy ludem odrodzonym, więc zbierajmy się razem na spotkaniach kościoła i wysławiajmy Chrystusa, chwalcąc, śpiewając i pokrzykując – 1 Kor 14,26:
 - a. Zamiast być cicho, sprawujmy swe duchowe pierwszeństwo i wysławiajmy Chrystusa.
 - b. Im częściej będziemy wysławiali Chrystusa, dając Mu pierwszeństwo we wszystkim, tym bardziej doznamy ożywienia i przywrócenia.

Poselstwo drugie

Sekretne objawienie na temat radowania się Chrystusem, który jest wcielonym Trójjedynym Bogiem, Bogiem-człowiekiem

Wersety biblijne: Ps 84.

I. Głębsza miłość do domu Bożego i słodsze doświadczanie go w Psalmie 84 pojawiają się w następstwie doświadczania tego, jak Bóg rozprawia się ze swoim ludem i odziera go, i zostają odzyskane dzięki temu, że doświadczą on Boga jako jedyne go działu i przyznaje Chrystusowi wyjątkową pozycję – w. 2-13; 73,17.25-26; 80,16.18; Kol 1,17a.18b:

- A. Bóg rozprawia się ze swoim świętym ludem, aby opustoszyć go ze wszystkiego, tak by przyjął on wyłącznie Jego jako swój zysk i został odbudowany Boską Trójcą oraz stał się Bożym arcydziełem, wypełniając w ten sposób Jego odwieczną ekonomię, która służy Jego wyrazowi – Hi 10,13; Ef 3,9-11; 2,10.
- B. Bóg w swej wierności odbiera nam wszystkie bożki i wprowadza nas w swoją ekonomię, byśmy radowali się Chrystusem; w ten sposób do końca i całkowicie odzyskuje On osobę Chrystusa – 1 Kor 1,9; 1 J 5,21; zob. Jr 2,13; Lm 3,22-24.

II. Rzeczywistą treścią Psalmu 84 jest sekretne objawienie na temat radowania się Chrystusem, który jest wcielonym Trójjedynym Bogiem, Bogiem-człowiekiem – Kol 2,9; 1,12:

- A. Centrum tego sekretne go objawienia stanowi dom Boży (Ps 84,5.11a), przedstawiony w typie przybytku (Wj 40,2-8) i świątyni (1 Krl 6,1-3; 8,3-11).
- B. Chrystus jako ucieleśnienie Trójjedynego Boga (Kol 2,9) jest wypełnieniem typów przybytku i świątyni:
 - 1. Wypełnienie to rozpoczyna się od Jego wcielenia jako pojedynczego Chrystusa (J 1,14; 2,21) i trwa dalej (1 Tm 3,15-16), aż znajduje zwieńczenie w Nowej Jeruzalem, która jest zbiorowym Chrystusem, wielkim Bogiem-człowiekiem (Obj 21,2-3.22).
 - 2. Nowy Testament, od Ewangelii Mateusza po Księgę Objawienia, obejmuje cały okres wcielenia Trójjedynego Boga i opowiada o boskim wcieleniu.

3. Radowanie się Chrystusem, który jest wcielonym Trójjedynym Bogiem w domu Bożym, ukazuje ustawienie przybytku i jego sprzętów (zob. diagram).

III. Psalmista pragnął być w Bożych przybytkach i wręcz omdlewał z tego powodu; pokazuje to, jak bardzo miłował Boże przybytki; jego miłość dojrzała po przejściu przez liczne próby – Ps 84,3.

IV. „Nawet wróbel dom sobie znajduje i jaskółka gniazdo, gdzie złoży swe pisklęta: przy Twoich dwóch ołtarzach, Jahwe Zastępów, mój Królu i mój Boże!” – w. 4:

A. Dwa ołtarze – ołtarz z brązu do składania ofiar i złoty ołtarz kadzidlany – oznaczają główne zwieńczenia dzieła wcielonego Trójjedynego Boga, którym jest Chrystus, ucieleśnienie Boga ze względu na Jego przyrost – Wj 40,5-6:

1. Przy ołtarzu z brązu, który jest typem krzyża Chrystusa, ukrzyżowany Chrystus, który jest ofiarami, rozwiązuje problemy, jakie mamy wobec Boga; dzięki temu możemy wejść do przybytku, który jest typem Chrystusa, wcielonego Trójjedynego Boga, w którego można wejść, i mieć styczność z Bogiem przy ołtarzu kadzidlany (ołtarz z brązu do składania ofiar wiąże się z prawnym Bożym odkupieniem, którego dokonał Chrystus w swej ziemskiej posłudze) – Rz 5,10a; 8,3; Hbr 9,14; 7,27; 10,10.
2. Przy złotym ołtarzu kadzidlany przed miejscem najświętszym (9,4) zmartwychwstały Chrystus w swoim wniebowstąpieniu jest kadzidłem, dzięki któremu Bóg może nas w pokoju przyjąć; przez modlitwę przy ołtarzu kadzidlany wchodzimy do miejsca najświętszego – naszego ducha – gdzie doświadczamy Chrystusa, który jest arką świadectwa wraz z jej zawartością (złoty ołtarz kadzidlany wiąże się z organicznym Bożym zbawieniem, które Chrystus realizuje w swej niebiańskiej posłudze) – Rz 8,34; Hbr 7,25; 9,24; 10,19.
3. W wyniku doświadczania Chrystusa w ten sposób zostajemy włączeni do przybytku, wcielonego Trójjedynego Boga, i stajemy się częścią zbiorowego Chrystusa (1 Kor 12,12), który jest Bożym świadectwem, służącym przejawianiu Boga.

B. Dzięki tym dwóm ołtarzom Boży odkupieni, „wróble” i „jaskółki”, mogą znaleźć gniazdo, schronienie i dom u Boga, znając odpoczynku – zob. Ps 90,1; 91,1:

1. Krzyż Chrystusa, przedstawiony w typie ołtarza z brązu, jest naszym „gniazdem”, schronieniem; to tutaj zostajemy wybawieni z kłopotów i „składamy” swe pisklęta, czyli zradzamy nowych wierzących przez głoszenie ewangelii.
2. Gdy doświadczamy zmartwychwstałego Chrystusa w Jego wniebowstąpieniu, zobrazowanego przez złoty ołtarz kadzidlany, Bóg przyjmuje nas w takim Chrystusie i znajdujemy dom, miejsce odpoczynku, w Bożym domu.
3. Domem tym jest przetworzony i zwieńczony Trójjedyny Bóg, złączony, zespolony i zjednoczony ze wszystkimi swoimi odkupionymi, odrodzonymi i przeobrażonymi wybranymi (J 14,1-23); to Ciało Chrystusa w obecnym wieku i Nowa Jerozalem, wspólne mieszkanie Boga i Jego odkupionych na wieczność (Obj 21,3.22).

V. „Błogosławieni, którzy mieszkają w domu Twoim; będą Cię na wieki chwalić. Sela... Jahwe Zastępów, błogosławiony człowiek, który ufa Tobie!” – Ps 84,5.13:

- A. W typologii dom to kościół jako całość (1 Tm 3,15), zaś przybytki (Ps 84,2) to kościoły miejscowe (Obj 1,11).
- B. Chwalenie Pana powinno być naszą codziennością; życie kościoła powinno polegać na chwaleniu Pana – Ps 22,4; 50,23; 1 Tes 5,16-19; Flp 4,4.11-13.
- C. W życiu kościoła, pracując nad rozwiązaniem trudnych sytuacji, ufamy Bogu, nie sobie ani swoim naturalnym ludzkim umiejętnościom – 2 Kor 1,8-9.12.

VI. „Błogosławiony człowiek, który ma siłę swoją w Tobie, i w którego sercu są drogi na Syjon” – Ps 84,6; zob. Flp 4,13; J 15,5:

- A. Drogi na Syjon oznaczają chęć wejścia do kościoła, który jest domem Bożym; to błogosławione drogi służące poszukiwaniu wcielnego Trójjedynego Boga w Jego zwieńczeniach, przedstawionych w formie typu za pomocą wyposażenia przybytku – Hbr 10,19-22.

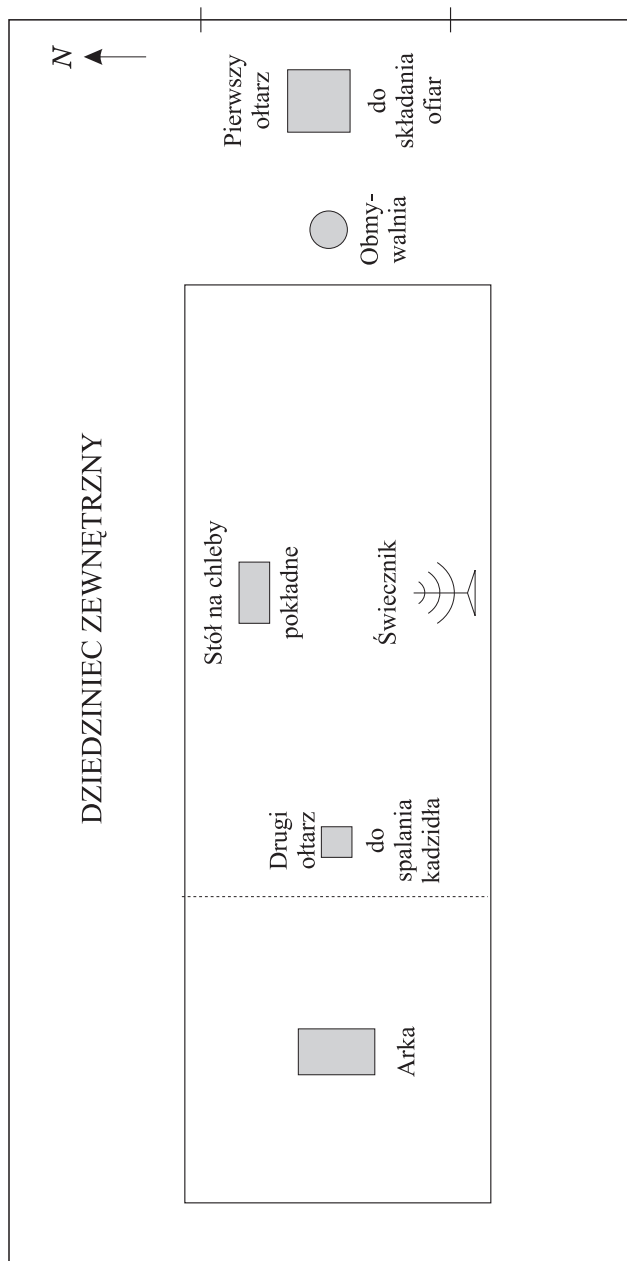
- B. Z jednej strony weszliśmy już w Boga; z drugiej strony wciąż znajdujemy się na drogach, które nas w Niego prowadzą.
- C. Drogi na Syjon są w naszym sercu – oznacza to, że mamy obierać drogę kościoła w swoim wnętrzu, nie tylko na zewnątrz; gdy będziemy mocno tkwili w wewnętrznym życiu, z pewnością będziemy znajdować się na drodze kościoła; drogi na Syjon będą w naszym sercu – zob. 1 J 1,3-4.
- D. Syjon to miejsce, w którym przebywa Bóg, miejsce najświętsze; zwyczajcy stają się Syjonem, zaś Pańskie odzyskiwanie to budowanie Syjonu – Obj 21,16; zob. Wj 26,2-8; 1 Krl 6,20; Obj 2,7.

VII. „Przechodząc doliną Baka, przemieniają ją w źródło, a wczesny deszcz błogosławieństwem ją okryje” – Ps 84,7:

- A. *Baka* oznacza „płacz”; z jednej strony ci, którzy znajdują się na drogach na Syjon, doświadczają wzmocnienia od Boga(w. 6); z drugiej strony przeciwstawia się im Szatan, przez którego cierpią prześladowania.
- B. Kłopoty i prześladowanie ze strony Szatana mogą obrócić te drogi w dolinę płaczu; to szczególne wyrażenie wskazuje, że Bóg karmił psalmistę i ogołacał go.
- C. Drogi na Syjon nie są czymś zewnętrznym, powierzchownym ani tanim; musimy ponieść koszt, by obrać drogę kościoła – Flp 3,7-8; Mt 25,9; Obj 3,18; Dz 20,19.31; Ps 56,9.
- D. Gdy przechodzimy doliną Baka, Bóg przemienia ją w źródło (zob. Kol 1,24; Hbr 10,34); źródłem tym jest Duch (J 4,14; 7,38-39).
- E. Im częściej płaczemy, udając się drogami na Syjon, tym więcej otrzymujemy Ducha; gdy płaczemy, napełniamy się Duchem, który staje się naszym źródłem.
- F. Ci, którzy przychodzą do życia kościoła, przeszedłszy dolinę płaczu, przekonują się, że płacz ten staje się dla nich na koniec wielkim błogosławieństwem; błogosławieństwem tym jest Duch.
- G. Choć wylewają własne łzy, bierze się z nich źródło, które staje się wczesnym deszczem, Duchem, który jest błogosławieństwem – Za 10,1; Ga 3,14; Ef 1,3.

VIII. „Z mocy w moc wzrastają, każdy ukazuje się przed Bogiem na Syjonie... Albowiem lepszy jest dzień w przedsionkach twoich, niż gdzie indziej tysiąc; wolę stać raczej na progu domu Boga mego, niż mieszkać w namiotach bezbożnych. Albowiem słońcem i tarczą jest Jahwe Bóg, łaski i chwały udziela Jahwe” – Ps 84,8.11-12a:

- A. Im dalej podążamy w życiu kościoła, tym więcej nabywamy siły – zob. Prz 4,18; 2 Kor 3,18.
- B. Jeśli nasza służba sama w sobie jest zgodna z wolą Bożą w życiu kościoła, każdy dzień w oczach Boga będzie wart tyle, co dużo innych – Jł 2,25a.
- C. Błogosławieństwa z mieszkania w domu Bożym to radowanie się wcielonym i zwieńczonym Trójjedynym Bogiem, który jest słońcem zaopatrującym nas w życie (J 1,14; 8,12), tarczą, która ochrania nas przed Bożym wrogiem (Ef 6,11-17), łaską, którą możemy się wewnątrz cieszyć (J 1,14.17) i chwałą, która służy przejawianiu Boga na zewnątrz w Jego wspaniałości (Obj 21,11.23).

Poselstwo trzecie

Bóg pragnie Syjonu i Chrystusa

Wersety biblijne: Ps 87; 2,6; 48,2-3.

I. Psalm 87 objawia, że Boże serce kieruje się na Syjon, miasto Boże, w którym jest Chrystus – w. 2-3:

- A. Syjon znajduje się w centrum serca Boga – 2,6; 48,2-3; 50,2; 99,2; 132,13; 135,21.
- B. Święci pragną przywrócenia, zbawienia i wyzwolenia od cierpień, zaś Bóg pragnie Syjonu i swojego Chrystusa – 85,5; 86,2; 88,2-4; 87,2-3:
 - 1. Zbawienie nie jest dla nas – służy ono Bożemu zamiarowi i Jego ekonomii.
 - 2. Bóg zbawia ludzi przez wzgląd na Chrystusa, Jego dom i Syjon, miasto Boga, by pewnego dnia za pośrednictwem Chrystusa i Jego zwycięzców zdobyć całą ziemię – 51,20; Ef 2,4-6.8.10.21-22; Obj 11,15.

II. „Fundament jego jest na górach świętych” – Ps 87,1:

- A. Ten boski fundament, symbolizujący Chrystusa, który jest jedynym Bożym fundamentem służącym zbudowaniu Jego domu, kościoła, zbudowany jest na „górach świętych”, które przedstawiają kościoły miejscowe – 1 Kor 3,11.
- B. Pan Jezus – Chrystus i Syn Boga żywego – jest jedynym fundamentem, który Bóg położył pod swą budowlę – Mt 16,16.18; 1 Kor 3,11.
- C. W świetle słów Pawła w Pierwszym Liście do Koryntian 3 Chrystus jest żywym, rosnącym fundamentem:
 - 1. Bóg daje wzrost, a dawanie wzrostu wiąże się z przyrostem Chrystusa; Chrystus, który rośnie w nas, jest żywym, rosnącym fundamentem – w. 6-7, 11.
 - 2. Fundament w nas rośnie, dzięki czemu powstaje złoto, srebro i drogie kamienie na budowę kościoła – w. 12a.
- D. Chrystus – jedyny fundament podtrzymujący i wspierający Bożą budowlę – udziela siebie do każdej jej części, przydając swego pierwiastka wszystkim wierzącym – Kol 2,19.

III. „Jahwe umiłował bramy Syjonu” – Ps 87,2a:

- A. Bramy służą do wchodzenia i wychodzenia, co oznacza społeczność – 1 Kor 1,9.
- B. Społeczność wiąże się z jednością; społeczność wprowadza wszystkie członki Ciała Chrystusa w jedność – 10,16-17; Ef 4,3-6:
 - 1. Społeczność między kościołami jest społecznością Ciała Chrystusa – 1 Kor 10,16.
 - 2. Społeczność to rzeczywistość życia na co dzień w Ciele Chrystusa – 12,12-13.27.
- C. Nowa Jeruzalem ma dwanaście bram; świadczy to o tym, że święte Boże miasto przepelni się społecznością – Obj 21,12.21.

IV. „Wspaniałe rzeczy głoszą o tobie, o miasto Boże” – Ps 87,3:

- A. „Syjon” – taki poetycki tytuł nosi kościół zarówno w sensie powszechnym, jak i miejscowym – w. 2.
- B. Syjon to miasto Króla Dawida (2 Sm 5,7), centrum miasta Jeruzalem, które jest Bożym mieszkaniem na ziemi:
 - 1. Syjon w obrębie Jeruzalem symbolizuje grono zwycięzców, wydoskonalonych i dojrzałych Bóg-ludzi, wewnątrz kościoła, niebiańskiej Jeruzalem – Hbr 12,22; Obj 14,1-5.
 - 2. Syjon, główna część i piękno świętego miasta Jeruzalem, symbolizuje zwycięzców, którzy są szczytem, centrum, wypiętrzeniem, wzmocnieniem, ubogaceniem, pięknem i rzeczywistością kościoła – Ps 48,2-3.12-13; 50,2; 20,3; 53,7a; 87,2.
 - 3. Zwycięzcy, którzy są Syjonem, stanowią rzeczywistość Ciała Chrystusa i wieńczą budowanie Ciała w kościołach miejscowych, przez co doprowadzą do zwieńczenia świętego miasta, Nowej Jeruzalem, świętego świętych, które jest Bożym mieszkaniem na wieki – Obj 21,1-3.16.22.
- C. Pan dobrze czyni według swego upodobania Syjonowi, czyli buduje kościół, napenia go swą chwałą i obdarza swą bogatą obecnością, która przynosi Go kościołowi jako radość, pokój, życie, światło, bezpieczeństwo i wszelkie duchowe błogosławieństwo – Ps 51,20; zob. Ef 1,3.

- D. Prawo, tytuł, do ziemi, ma Pan, mimo iż dzisiaj przywłaszczyła ją sobie wróg; na tej zagarniętej ziemi jest jednak góra Jahwe, góra Syjon, która jest w pełni otwarta dla Pana i którą On w pełni posiada – Ps 24,1-3.7-10; 2,6; 87,3.
- E. W nowym niebie i nowej ziemi cała Nowa Jeruzalem stanie się Syjonem, w którym wszyscy wierzący będą zwycięzcami – Obj 14,1; 21,1-2.16.
- V. „O Syjonie zaś będzie się mówić: Ten i ów urodził się w nim, a Najwyższy sam go umacnia. Jahwe spisując wylicza narody: Ten się tam urodził” – Ps 87,5-6:**
- A. W wersetach 5-6 Bóg chciał przedstawić kontrast, porównanie, między innymi miejscami a Syjonem.
- B. Psalm 87 ukazuje Chrystusa oraz wszystkich świętych, którzy stanowią dom Boży przez wzgląd na Boże miasto i Boga, który w ten sposób zdobędzie całą ziemię – 27,4; 36,9-10; 48,2-3; 72,8.
- C. Słowa „Ten” w wersecie 87,6 i „ten” oraz „ów” w wersecie 5 wskazują, że Chrystus i wszyscy święci urodzili się w niebiańskim Syjonie – Mt 1,20; Ga 4,26-31; Hbr 12,22-23a.
- D. „Ten” jest kimś wyjątkowym – to Chrystus, który obejmuje ogół wszystkich świętych (Ps 87,5) i jest wszystkimi świętymi i we wszystkich świętych – Kol 3,11.
- E. W zmartwychwstaniu Bóg zrodził Syna, Jezusa Chrystusa, a także odrodził licznych synów; pokazuje to, iż zmartwychwstanie Chrystusa było wielkim porodem – Dz 13,33; Rz 1,3-4; J 20,17; 1 P 1,3:
1. Chrystus narodził się jako Pierworodny, my zaś odrodziliśmy się jako Jego bracia, liczni synowie Boga; narodziny w zmartwychwstaniu były zatem zbiorowymi narodzinami – narodzinami pierworodnego Syna i Jego licznych braci – Rz 8,29; Hbr 1,6; 2,10-11.
 2. Narodziny nowego zbiorowego dziecka, obejmującego Chrystusa i Jego wierzących, były narodzinami nowego człowieka – Kol 3,10:
 - a. Zbiorowy człowiek zrodzony dzięki dziełu Chrystusa w Jego zmartwychwstaniu jest nowym człowiekiem, o którym mówi List do Efezjan 2,15.

- b. Głową jest pierworodny Syn Boży, zaś Ciało stanowi zbiór wszystkich licznych synów Bożych, licznych braci Pana – 1,22-23.
- c. Dziecko to – zbiorowy nowy człowiek – narodziło się dzięki dziełu Chrystusa w zmartwychwstaniu – J 16,20-22.

VI. „W tobie są wszystkie me źródła” – Ps 87,7b:

- A. Słowo „tobie” odnosi się do miasta Bożego; wszystkie źródła są w Syjonie.
- B. Przetworzony Trójjedyny Bóg jest źródłem, źródłami i rzeką wody życia; Ojciec jest źródłem, Syn źródłami, zaś Duch rzeką wody życia – J 4,14; 7,38; Iz 12,2-3.
- C. W wieczności Baranek będzie paść Bożych odkupionych i prowadzić ich do źródeł wód życia – Obj 7,17:
 - 1. Chrystus, nasz Pasterz, poprowadzi nas do siebie, źródeł wody życia, byśmy radowali się wiecznym udzielaniem Trójjedyne Boga.
 - 2. „Źródła wody życia” odnoszą się do jednej jedynej wody życia, która ma różne aspekty – w. 17; J 7,38; Obj 22,1.
 - 3. W Nowej Jeruzalem, wiecznej górze Syjon, będziemy pić z licznych źródeł i radować się licznymi różnymi wodami; na wieki będziemy mogli ogłaszać: „W tobie są wszystkie me źródła”.

Poselstwo czwarte

Najwznioślejsze i najpełniejsze doświadczenie Boga – obieranie Boga za swoje domostwo, wieczne mieszkanie

Wersety biblijne: Ps 90–92.

I. Obierać Boga za swoje domostwo, wieczne mieszkanie – to najwznioślejsze i najpełniejsze doświadczenie Boga – Ps 90,1:

- A. Psalm 36,9 mówi o syceniu się tłustością domu Bożego i poje-
niu się rzekami Bożych rozkoszy, co pokazuje, że możemy do-
świadczać Pana dzięki temu, że Go jemy i pijemy – zob. J 6,48-
58.63; 7,37; 1 Kor 10,3-4; 12,13.
- B. Według Mojżesza, który nadał prawo i napisał Psalm 90, mo-
żemy również mieszkać w wiecznym Trójjedynym Bogu, na-
szym Panu – w. 1; 91,9; Pwt 33,27; zob. J 15,4; 1 J 4,15-16; Obj
21,22.
- C. Mieszkać w Bogu to żyć w Nim na co dzień (Kol 2,6; 3,3;
1 J 4,16), obierając Go za wszystko; to coś głębszego od spoży-
wania i picia Go.
- D. Czwarta Księga Psalmów (Ps 90–106) ukazuje głębsze do-
świadczenie Boga przez świętych, którzy utożsamiają się
z Chrystusem, jak również odzyskanie przez Boga tytułu i pra-
wa do ziemi:
 - 1. Wynika stąd, że kiedy doświadczamy tego, iż mieszkamy
w Bogu, toruje to drogę Chrystusowi, który przyjdzie, by
posiąść ziemię; Bóg w ten sposób odzyska tytuł (własność)
i prawo do ziemi.
 - 2. Jeżeli święci nie zyskają głębszego doświadczenia Boga, nie
będzie On mógł odzyskać tego tytułu i prawa.
- E. „Miarą naszych lat jest lat siedemdziesiąt lub, gdy jesteśmy
mocni, osiemdziesiąt; a większość z nich to trud i marność: bo
szybko mijają, my zaś odlatujemy” – 90,10:
 - 1. Jeśli obierzemy Boga za mieszkanie, zdamy sobie sprawę,
że okres naszego życia na ziemi jest krótki i pełen grzechów
oraz nieszczęść – w. 3-11.
 - 2. Mieszkajmy w Bogu, żyjmy w Nim w każdej minucie, gdyż
na zewnątrz Niego są grzechy i nieszczęścia – w. 8; J 16,33.

II. Psalm 91 dotyczy utożsamienia się świętych z Chrystusem, który obiera Boga za swe mieszkanie – w. 9:

- A. Utożsamiając się z Chrystusem, święci czynią Jahwe, Najwyższego, swoim domostwem, ponieważ mieszkają w Jego ukryciu i przebywają w cieniu Jego skrzydeł – w. 1-9.
- B. Na tym polega prawdziwa jedność z Bogiem; jesteśmy Nim ukonstytuowani i żyjemy razem z Nim jako jedno.
- C. Zaimki „Twoją” i „Tobie” w wersetach 9-13 odnoszą się do Chrystusa, czego dowodzą wersety 11-12 tego psalmu, które cytuje Szatan w Ewangelii Mateusza 4,6, odnosząc je do Chrystusa:
 - 1. Wskazuje to, że w Psalmie 91 to Chrystus obiera Boga za swe domostwo, mieszkanie.
 - 2. Nie tylko Mojżesz więc obierał Boga za swe mieszkanie (90,1); również Pan Jezus, gdy przebywał na ziemi, obierał Ojca za swe domostwo.
 - 3. Mojżesz, dawca prawa, i Chrystus, dawca łaski, byli tacy sami, jeśli chodzi o obieranie Boga za swoje mieszkanie, domostwo.
 - 4. Świętych (których reprezentuje Mojżesz) i Chrystusa można więc ze sobą utożsamiać.
- D. Utożsamienie z Chrystusem nie dotyczy jedynie utożsamienia z Nim w Jego śmierci, zmartwychwstaniu i wniebowstąpieniu, lecz również w obieraniu Boga za swe domostwo.
- E. Jeśli mamy utożsamić się z Chrystusem w Jego śmierci, zmartwychwstaniu i wniebowstąpieniu, trwajmy w Nim (J 15,4); trwać w Nim to nie tylko pozostawać w Nim, lecz również w Nim mieszkać, obierając Go za wszystko:
 - 1. Trwamy w Chrystusie zgodnie z nauczaniem namaszczenia wewnątrz i Jego postępowaniem na zewnątrz – 1 J 2,27.6.
 - 2. Aby trwać w Chrystusie, musimy przestrzegać Bożych przykazań, Jego zarządzeń wobec nas i być Mu ulegli – 3,24.
 - 3. Trwać w Chrystusie, a przy tym obierać Go za swoje mieszkanie, i pozwalać Mu trwać w nas, gdy On obiera nas za swoje mieszkanie, to żyć w rzeczywistości powszechnego zjednoczenia przetworzonego i zwieńczonego Trójjedynego Boga z odkupionymi i odrodzonymi wierzącymi – J 14,2.10-11.17.20.23:

- a. Nowa Jeruzalem to ostateczne zjednoczenie przetworzonego i zwieńczonego Trójjedynego Boga z odrodzonym, uświęconym, odnowionym, przeobrażonym, upodobnionym i otoczonym chwałą trójczęściowym kościołem – Obj 21,3.22.
- b. Nowa Jeruzalem jest przybytkiem Boga, zaś centrum tego przybytku jest Chrystus – ukryta manna; przyłączymy się do tego powszechnego, bosko-ludzkiego zjednoczenia, wzajemnego mieszkania Boga i człowieka, gdy będziemy spożywali ukrytą mannę, czyli Chrystusa – w. 3; Wj 16,32-34; Hbr 9,4; Obj 2,17.
- 4. Trwamy w Chrystusie, aby On mógł trwać w nas, dzięki temu, że zajmujemy się stałym słowem w Piśmie Świętym, które jest na zewnątrz nas, i słowem bieżącym, które jest Duchem wewnątrz nas – J 5,39-40; 6,63; 2 Kor 3,6; Obj 2,7:
 - a. Zewnętrzne, spisane słowo podaje nam objaśnienie, definicję i wyraz tajemniczego Pana, natomiast dzięki wewnętrznemu, żywemu słowu zyskujemy doświadczenie zamieszkującego Chrystusa i obecność praktycznego Pana – Ef 5,26; 6,17-18.
 - b. Jeśli będziemy trwali w Pańskim stałym, spisanym słowie, Jego bieżące, żywe słowa będą trwały w nas – J 8,31; 15,7; 1 J 2,14.
 - c. Trwamy w Nim, a Jego słowa w nas, aby w Nim przemawiać, a On w nas trwa po to, by Bóg mógł wbudowywać się w człowieka, a człowiek w Boga – J 15,7; 2 Kor 2,17; 13,3; 1 Kor 14,4b.
- 5. Jeśli będziemy trwać w Chrystusie przez to, że będziemy Go kochać, zawsze radować się, nieustannie modlić i dziękować w każdym położeniu, On będzie trwał w nas i udzielał nam swoich bogactw – J 14,23; 1 Tes 5,16-18; J 15,4.
- 6. Jeśli będziemy trwali w Chrystusie, przyniesiemy dużo owocu, którym otoczymy Boga chwałą – w. 8.
- 7. Jeśli będziemy trwali w Chrystusie, wówczas gdy On się objawi, z odwagą spotkamy się z Nim i nie doznamy wstydu ani nie odstąpimy od Jego chwalebnej obecności – 1 J 2,28; zob. Mt 25,30.

F. Zaimki „Go”, „Nim”, „Mu” w Psalmie 91,14-16 odnoszą się do Chrystusa; wersety te są prorocstwem na Jego temat:

1. Chrystus umiłował Boga Ojca (J 14,31), który posadził Go wysoko, wyniósł na najwyższe miejsce w niebiosach (Flp 2,9-11); widzi On teraz Boże zbawienie w przedłużeniu swoich dni w zmartwychwstaniu (Ps 91,16; Obj 1,18a).
2. W tym wszystkim powinniśmy utożsamić się z Chrystusem, a będziemy wówczas żyli z Nim i kochali Boga; w ten sposób zostaniemy wywyższeni i ujrzymy Boże zbawienie w przedłużeniu swoich dni.

III. Psalm 92 pokazuje wynik głębszego doświadczenia Boga w utożsamieniu się świętych z Chrystusem w obieraniu Boga za swoje mieszkanie:

- A. Po pierwsze, święci radują z wielkich dzieł Jahwe (w. 1-9); kiedy mieszkamy w Bogu i obieramy Go za swe domostwo, widzimy Jego wielkie dzieła, które realizują Jego ekonomię, i radujemy się z ich powodu.
- B. Zanim zamieszkamy w Bogu, który jest naszym domostwem, możemy źle się czuć i często być pokonani; gdy będziemy dalej mieszkali w Bogu, doprowadzi to do wyniesienia naszego rogu (siły do walki) ponad naszych duchowych wrogów – w. 10; Ef 6,10-13.
- C. Gdy będziemy mieszkali w Bogu, który jest naszym domostwem, doprowadzi to również do zespolenia się naszej istoty ze świeżym olejem; olej ten symbolizuje zwieńczonego Ducha, świeżego i bieżącego – zob. Wj 30,23-25.
- D. Gdy będziemy mieszkali w Bogu i obierali Go za wszystko, żyjąc na co dzień w Jego domu, doprowadzi to także do tego, że będziemy bezpiecznie zasadzeni w Jego domu i rozkwitniemy w bogactwach Jego boskiego życia do tego stopnia, że wydamy owoc nawet w starości – Ps 92,13-15.

Poselstwo piąte

Wieczne i niezmiennie istnienie Chrystusa w zmartwychwstaniu

Wersety biblijne: Ps 102,7-9.14.17.22-29.

I. Psalm 102 ukazuje śmierć Chrystusa oraz Jego wieczne i niezmiennie istnienie w zmartwychwstaniu:

A. W typologii biblijnej psalm ten przede wszystkim nawiązuje do cierpień Chrystusa, zwłaszcza do Jego śmierci:

1. Cierpienia Chrystusa służyły odkupieniu, zaś Jego odkupienie miało na celu utworzenie kościoła, domu Bożego i Bożego miasta – w. 7-9.
2. Werset 8 to szczególny werset mówiący o cierpieniach Chrystusa związanych z Jego gorliwością o dom Boży – J 2,17; Ps 69,10:
 - a. Psalm 102,8 przyrównuje Chrystusa do samotnego wróbla na dachu, nawiązując do płaskich dachów żydowskich domów, na które często wchodziło, by się modlić – Dz 10,9.
 - b. Wynika stąd, że gdy Pan Jezus przebywał na ziemi, prawdopodobnie zdarzało się, że w nocy, niczym samotny ptak na dachu, czuwał i modlił się, nie dbając o własny interes, lecz o interes Boga i Jego domu – Mt 14,23; Łk 6,12.

B. Psalm 102,24-29 ukazuje, że Chrystus jest wieczny w swoim zmartwychwstaniu:

1. W wersetach 26-28, przytoczonych w Liście do Hebrajczyków 1,10-12, mowa jest o ustawicznym istnieniu Chrystusa w zmartwychwstaniu.
2. Z powodu zmartwychwstania Chrystusa Jego istnienie jest niezmiennie przez wszystkie pokolenia – Dz 2,24; Obj 1,18; Hbr 13,8.
3. Zmartwychwstały Chrystus nie podlega już żadnym ograniczeniom; gdy zmartwychwstał, nic nie mogło Go powstrzymać – J 20,1-18; Dz 2,24:

- a. Zmartwychwstanie oznacza, że Pan Jezus przełamał wszystkie bariery, także największą z nich – śmierć; śmierć została unieważniona, natomiast zmartwychwstały Chrystus żyje na wieki wieków – Hbr 2,14; 2 Tm 1,10; Obj 1,18.
- b. Chrystus w zmartwychwstaniu wykroczył poza wszystko, włącznie z czasem i przestrzenią; jako Zmartwychwstały jest On wszechobecny i nie podlega ograniczeniom czasu ani przestrzeni – Ef 1,19-23.
4. Chrystus za sprawą swego wiecznego i niezmiennego istnienia w zmartwychwstaniu powoduje, że ziemia zwraca się do Pana – Ps 102,13-28; Obj 1,18; Hbr 13,8.

II. Owocem śmierci i zmartwychwstania Chrystusa jest kościół, którego typem jest Syjon wraz z Bożym domem i Bożym miastem – Ps 102,14-17.22; Hbr 12,22-23:

- A. W Psalmie 102 Syjon, centrum miasta Jeruzalem, symbolizuje kościół, centrum Bożego królestwa – Ps 48,3; Mt 16,18-19.
- B. Kamienie symbolizują wierzących, budulec kościoła, natomiast proch, gleba – podłoże kościoła – Ps 102,15; 1 P 2,5; Obj 1,11:
 1. Znajdujemy przyjemność we wszystkich członkach kościoła – Ps 102,15.
 2. Darzmy szczególnymi względami podłoże kościoła, które jest podłożem jedności – Pwt 12,5-28; 14,23-25; J 17,11.21-23; 1 Kor 1,10-13a; Ef 4,3-6; Obj 1,11.
- C. W Psalmie 102,17 odbudowa Syjonu stanowi typ odbudowy kościoła:
 1. To dzięki ustanowionemu, przywróconemu Syjonowi, który symbolizuje kościół, wszystkie narody i królestwa oddadzą chwałę i cześć Jahwe – w. 22-23.
 2. Odbudowa zniszczonego kościoła, którą symbolizuje odbudowa Syjonu, zwróci wszystkie narody do Pana, a królestwo świata stanie się królestwem Boga i Chrystusa – w. 17; Obj 11,15.

III. To w zmartwychwstaniu Chrystusa, za jego pośrednictwem i dzięki niemu kościół kontynuuje swe istnienie – Ps 102,22-29; Mt 16,18; Ef 1,19-23; 2,6:

- A. Zmartwychwstanie Chrystusa umożliwia kościołowi dalsze istnienie – Mt 16,18; Dz 1,22; 2,31; 4,2.33.
- B. Kościół, Ciało Chrystusa, jest całkowicie w zmartwychwstaniu – Mt 16,18; Ef 1,19-23; 2,6:
1. Złoty świecznik, symbolizujący kościół jako Ciało Chrystusa, obrazuje Chrystusa jako życie zmartwychwstania, które rośnie, rozgałęzia się, pączkuje i kwitnie, by jaśnieć światłem – Wj 25,31-40; Lb 17,23; Obj 1,11-12.
 2. Kościół to nowe stworzenie w zmartwychwstaniu Chrystusa; stworzył go zmartwychwstały Chrystus – Ga 6,15; Hbr 2,10-12:
 - a. Jesteśmy Ciałem Chrystusa wyłącznie w nowym stworzeniu zrodzonym dzięki Chrystusowemu życiu zmartwychwstania – 2 Kor 5,17; Ef 1,19.23.
 - b. Rzeczywistością zmartwychwstania jest Chrystus, który jest życiodajnym Duchem – J 11,25; 20,22; 1 Kor 15,45b:
 - (1) Jeśli zrobimy coś, co nie jest w zmartwychwstaniu, nie spotka się to z uznaniem życiodajnego Ducha.
 - (2) Duch poważa tylko to, co jest w zmartwychwstaniu – w. 45b, 58.
 3. Żeby być w rzeczywistości Ciała Chrystusa, musimy być całkowicie w Jego życiu zmartwychwstania – J 11,25; 1 Kor 15,45b; 2 Kor 1,9:
 - a. Gdy nie żyjemy za pośrednictwem naturalnego życia, tylko za pomocą boskiego życia, które jest w nas, jesteśmy w zmartwychwstaniu; owocem tego jest Ciało Chrystusa – Flp 3,10-11; 2 Kor 1,9.
 - b. Krzyż musi rozprawić się z naszą naturalną siłą i zdolnościami, żeby stały się użyteczne w zmartwychwstaniu w służbie Panu – Flp 3,3.
- C. Kościół jest „zmartwychwstańczy”; oznacza to, że kościół stanowi organiczny byt istniejący całkowicie w zmartwychwstaniu, jest nowym stworzeniem stworzonym w zmartwychwstaniu Chrystusa i przez zmartwychwstałego Chrystusa – Ef 1,19-23; 2,6; 2 Kor 5,17:

1. „W oczach Boga kościół jest istotą zdolną znieść śmierć. Bramy Hadesu są otwarte dla kościoła, lecz nie mogą się mu oprzeć ani nie mogą go więzić; tak więc naturą kościoła jest zmartwychwstanie” (*Prawowierność kościoła*, s. 27).
2. Kościół jest naczyniem, które mieści w sobie zmartwychwstałego Chrystusa; to miejsce, w którym Bóg okazuje działanie potęgi swej siły, zgodnie z mocą, którą sprawił, że zadziałała w Chrystusie, gdy wzbudził Go z martwych – Ef 1,19-23; 2,6.
3. Kościół jest taki sam, jak zmartwychwstały Pan, nie tylko w naturze, lecz także w mocy – J 11,25; Mt 16,18; Dz 4,33; Obj 1,11.18; 2,8.
4. Tak jak Bóg przełamał wszystkie bariery w zmartwychwstałym Chrystusie, tak przełamuje wszystkie bariery w kościele; dlatego kościół w życiu i mocy powinien być taki sam, jak zmartwychwstały Chrystus – Ef 1,19-23; 2,6:
 - a. Kościół powinien być tak potężny, wolny i nie podlegać żadnym ograniczeniom jak Pan Jezus – Obj 1,18.
 - b. Potęga Bożej siły nie tylko zadziałała w Chrystusie, lecz także działa ustawicznie w kościele – Ef 1,19-20; Kol 1,29.
 - c. Mocą, jaką posiada kościół, jest moc zmartwychwstania Chrystusa – Flp 3,10.
5. Duch Święty poprzez kościół przejawia moc zmartwychwstania Chrystusa – Dz 1,8; 2,24; 4,33:
 - a. Kościół to skład i magazyn mocy zmartwychwstania Chrystusa – Ef 1,19-23.
 - b. Hades przedstawia śmierć, natomiast kościół – zmartwychwstanie – Mt 16,18.
 - c. Tak jak Chrystus jest w zmartwychwstaniu, tak i kościół jest w zmartwychwstaniu; kościół zatem kontynuuje swe istnienie w zmartwychwstaniu Chrystusa – Ef 1,19-23; 2,6; Obj 1,18.20.

Poselstwo szóste

Najwznioślejsze objawienie o Chrystusie

Wersety biblijne: Ps 110.

I. Bóg posadził Chrystusa po swojej prawicy – Ps 110,1-2:

- A. „Rzekł Jahwe Panu memu: Siądź po mojej prawicy, aż Twych wrogów położę jako podnózek pod Twoje stopy” – w. 1:
1. Słowa te, traktujące o Chrystusie we wniebowstąpieniu, cytowane są wprost w Nowym Testamencie ponad dwadzieścia razy i niewprost prawie tyle samo razy – zob. Mt 22,44; Mk 12,36; 16,19; Łk 20,42-43; Dz 2,33-35; Rz 8,34; Hbr 1,13.
 2. Pan Jezus zacytował ten werset, by objawić swą boskość jako Pan Dawida – Mt 22,41-46.
 3. Najwyższe miejsce we wszechświecie znajduje się po prawicy Boga – zob. Ez 47,1.
 4. Wniebowstąpienie Chrystusa na prawicę Boga nie tyle postawiło Go w pewnym miejscu, co umieściło Go w osobie, Ojcu; Chrystus we wniebowstąpieniu wszedł w istotę Ojca i tam zasiadł – Hbr 1,3b; J 16,28.
 5. Te słowa o Chrystusie, który zasiada po prawicy Boga, dotyczą królewskości Chrystusa – Ps 80,18; Kol 1,17a.18b; Obj 22,1; Ez 1,22.26; zob. Iz 14,13; 3 J 9; 1 J 5,21.
 6. We wniebowstąpieniu Bóg uczynił Chrystusa Panem, Chrystusem, Przywódcą całego wszechświata i Zbawcą – Dz 2,36; 5,31; 10,36.
 7. Chrystus zasiada na tronie, dalej jednak potrzebny Mu jest podnózek:
 - a. Bóg stara się poskromić wszystkich wrogów Chrystusa i uczynić ich Jego podnóżkiem.
 - b. Walka, jaką dziś toczy, służy poskromieniu wrogów Chrystusa – Rz 5,17.21.
- B. Bóg zesłał z Syjonu berło mocy Chrystusa, by panował On nad wszystkimi narodami, gdy powróci – Ps 110,2.

II. Współpracujmy z niebiańską posługą Chrystusa za dnia Jego wojny, przedkładając siebie w charakterze dobrowolnej ofiary Panu w splendorze poświęcenia i pozostając Jego młodzień, tymi, którzy są dla Niego niczym rosa z łąka jutrzeńki – w. 3:

- A. W oczach Pana nasze ochocze poświęcenie, ofiarowanie Mu siebie, jest kwestią splendoru:
1. Mimo iż kościół pogrążył się w upadku, na przestrzeni stuleci ciągnie się linia tych, którzy ochoczo ofiarowują się Panu w splendorze, pięknie, swego poświęcenia.
 2. „Splendor” można również przetłumaczyć jako „ozdoba”, splendor poświęcenia jest więc ozdobą; jeśli ochoczo ofiarujemy siebie Panu, upiększy nas boski, niebiański splendor.
- B. Chrystus przyrównuje tu siebie do rośliny, którą zraszać musi łagodna, miękka, delikatna rosa:
1. Chrystusa, który zajmuje się realizacją Bożej ekonomii, trzeba zraszać; zraszają Go ci, którzy ochoczo ofiarowują Mu siebie.
 2. Kto na ochotnika ofiarowuje siebie Chrystusowi, jest młodzą, która przypomina rosę zrodzoną w łonie jutrzenki do zraszania Chrystusa.
- C. Do współpracy z niebiańską posługą Chrystusa za dnia Jego wojny niezbędne jest bezwzględne i dogłębne poświęcenie Panu całej swej istoty i wszystkiego, co mamy, dla realizacji Jego wiecznej ekonomii; pełnia doświadczenia życia zależy od pełni doświadczenia poświęcenia – Mt 26,6-13:
1. Podstawą poświęcenia jest nabycie nas przez Boga – 1 Kor 6,19-20; Rz 14,8.
 2. Motywem poświęcenia jest Boża miłość – 2 Kor 5,14-15; Rz 12,1.
 3. Znaczenie poświęcenia polega na tym, iż stajemy się ofiarą – w. 1; Lb 28,2-3.
 4. Celem poświęcenia jest pozwolić Bogu na to, by wykonał w nas pracę, abyśmy my mogli pracować dla Niego – Ef 2,10; Iz 64,7; Flp 2,12-13; 1 Kor 15,10.
 5. Wynikiem poświęcenia jest porzucenie przyszłości – Kpł 1,9; zob. 6,3-6.
- D. Do współpracy z niebiańską posługą Chrystusa za dnia Jego wojny niezbędne jest wstawanie wcześniej rano i kontaktowanie się z Panem; umożliwi to nam wejście do łona jutrzenki, gdzie zostaniemy poczęci jako rosa, która zrosi Chrystusa – Mt 6,6; 14,22-23; Mk 1,35.

E. Do współpracy z niebiańską posługą Chrystusa za dnia Jego wojny niezbędne jest prowadzenie życia ołtarza i namiotu i dbanie o to, byśmy byli opustoszeni, otwarci, świeży, żywi i młodzi wobec Pana przez wzgląd na Jego nowe poruszanie – Rdz 12,7-8:

1. Musimy zostać opustoszeni i odciążeni w duchu, w głębi swej istoty, byśmy mogli przyjąć Chrystusa, który jest rzeczywistością królestwa niebios – Mt 5,3; Łk 1,53.
2. Bądźmy otwartymi naczyniami; najwięcej przeobrażenia doświadcza ten, kto jest najbardziej otwarty na Pana – 18,17; Prz 20,27; Obj 4,5.
3. Przyjmujemy Ducha, który jest świeżym olejem – Za 4,12-14; Mt 25,8-9; Obj 3,18.
4. Chodźmy w nowości życia i służmy w nowości ducha – Rz 6,4; 7,6; zob. Ez 36,26-27; 2 Kor 3,16; Mt 5,8; 26,29.
5. Pan musi uczynić nas witalnymi, byśmy byli żywymi i funkcjonującymi członkami Jego Ciała – 1 Kor 14,4b.31; zob. Obj 3,1; 14,4.
6. Odnawiamy się codziennie świeżym zasobem życia zmarłychwstania i pozostawiamy młodzi w Panu – 2 Kor 4,16; Ef 5,26-27.

F. Do współpracy z niebiańską posługą Chrystusa za dnia Jego wojny niezbędna jest walka za braci w jedności z Nim, pielęgnowanie kościołów w Jego człowieczeństwie oraz posilanie ich w Jego boskości; to organiczne przez Niego pasienie prowadzi do powstania zwycięzców – Rdz 14,13-20; Obj 1,13; 2,7; 1 P 5,4; Hbr 13,20; 1 J 5,16; zob. Dz 6,4; Obj 1,20.

III. Pan złożył przysięgę, której nigdy nie cofnie, że Chrystus jest Kapłanem na wieki na wzór Melchizedeka – Ps 110,4; Hbr 5,6.10:

- A. Chrystus jest nie tylko Królem, mającym moc i władzę (Ps 110,1-2), lecz również Arcykapłanem – Hbr 2,17; 4,14; 6,20; 8,1; 9,11:
1. Niebiańska posługa Chrystusa we wniebowstąpieniu obejmuje zarówno Jego królewskość, jak i kapłaństwo – 7,1-2; Za 6,13.
 2. Jako Król ma On berło i panuje nad ziemią oraz zarządza naszymi sprawami, zaś jako Arcykapłan wstawia się za nami i zajmuje naszą sprawą przed Bogiem – Hbr 4,14-16; 7,25-26; 9,24; Rz 8,34; Obj 1,12-13.

- B. Chrystus, królewski Arcykapłan według porządku Melchizedeka, służy nam Bogiem jako nasz zasób, by w ten sposób wypełnić odwieczny Boży zamysł – Hbr 7,1-2; 8,1-2; Rdz 14,18:
1. Chrystus w swej ziemskiej posłudze był Arcykapłanem według porządku Aarona dla zgładzenia grzechu – Hbr 9,14.26.
 2. Następnie, w swej niebiańskiej posłudze został mianowany Arcykapłanem według porządku Melchizedeka (5,6.10), nie żeby składać ofiary za grzech, lecz aby służyć nam jako nasz zasób życia samym Bogiem, przetworzonym w wyniku wcielenia, ludzkiego życia, ukrzyżowania i zmartwychwstania (symbolizuje to chleb i wino – Mt 26,26-28), i w ten sposób zbawić nas do końca (Hbr 7,25).
- C. Chrystus jako Arcykapłan pielęgnuje kościoły w swym człowieczeństwie i posila je w swej boskości swą boską miłością – Obj 1,12-13; 2,1.
- IV. Chrystus, który jest Panem (*Adonai*) i który zasiada po prawicy Boga, zetrze królów w dniu swego gniewu, gdy powróci wraz ze swymi zwycięzcami i dokona sądu wśród narodów nad wielką ziemią – Ps 110,5-6; Dn 2,34-35.44; Jl 4,11-12; Obj 17,14:**
- A. Pokazuje to, że Chrystus jest Wojownikiem, który stanie się największym Zwycięzcą i pokona wszystkie narody, zetrze królów i głowę wrogów oraz dokona sądu nad tymi, którzy Mu się sprzeciwiają – Ps 2,9.12; Dn 2,44; Obj 2,26-27.
 - B. Przyjdzie On ze swoją oblubienicą, ogółem wszystkich zwycięzców – swoją armią, wraz z którą będzie walczyć i pokona Antychrysta i jego wojska – 19,11-21.
- V. Chrystus będzie pił po drodze ze strumienia i podniesie tryumfalnie swą głowę – Ps 110,7:**
- A. Strumień symbolizuje zwycięzców; Chrystus, przewodząc walce do końca, będzie musiał pić wodę, którą będą zwycięzcy.
 - B. Podniesienie głowy przez Chrystusa symbolizuje Jego zwycięstwo, tryumf odniesiony nad wszystkimi wrogami.
 - C. Chrystus wobec wrogów jest Zwycięzcą, zaś dla nas jest Pijącym.
 - D. W Psalmie tym widzimy Chrystusa jako Króla, Kapłana, Wojownika, Zwycięzcę i Pijącego (Tego, który przychodzi).

Poselstwo siódme

Chrystus kamieniem węgielnym na Bożą budowlę

Wersety biblijne: Ps 118,22-26; Iz 28,16; Mt 21,42;
Dz 4,10-12; Ef 2,20-22; 1 P 2,4-7.

- I. Chrystus jest nie tylko Barankiem w celu dokonania odkupienia; jest też kamieniem służącym Bożej budowlowi – Ps 118,22-26; Iz 28,16; J 1,29; Dz 4,10-12.**
- II. Biblia ukazuje Chrystusa, który jest co najmniej dziewięcioma rodzajami kamieni:**
 - A. Jest On wieczną skałą (Iz 26,4; Mt 16,18), kamieniem fundamentowym (Iz 28,16; 1 Kor 3,11), żywym kamieniem (1 P 2,4), kamieniem węgielnym (Ps 118,22; Iz 28,16; 1 P 2,6; Dz 4,11; Ef 2,20), cennym kamieniem (Iz 28,16; 1 P 2,4.6-7), kamieniem szczytowym (Za 4,7), rozłupaną skałą (Wj 17,6; 1 Kor 10,4), miażdżącym kamieniem (Dn 2,34-35; Mt 21,44b) i kamieniem zgorszenia (Iz 8,14; Rz 9,33).
 - B. Musimy doświadczać Chrystusa jako kamienia we wszystkich pozytywnych aspektach, a uzyskamy ukończoną budowlę – budowlę, którą tak naprawdę jest sam Chrystus – 1 P 2,4-5.7.
- III. Psalm 118,22-26 ukazuje Chrystusa, który jest kamieniem węgielnym:**
 - A. „Kamień, który odrzucili budujący, stał się kamieniem węgielnym”, głowicą węgła, najważniejszym kamieniem węgielnym – w. 22; Mt 21,42:
 - 1. Kamieniem tym jest Chrystus, który służy Bożej budowlowi – Iz 28,16; Za 3,9.
 - 2. Budujący to przywódcy żydowscy, którzy powinni byli pracować nad Bożą budowlą – Mt 21,42.
 - 3. Żydowscy budujący, odrzucając Chrystusa, odrzucili Tego, który był kamieniem węgielnym i który dołączyłby do nich pogan, włączając ich w świątynię świętą w Panu – Ef 2,20-22.
 - 4. W Liście do Efezjan 2,20 widzimy Chrystusa, który jest kamieniem węgielnym łączącym ze sobą dwie ściany, z których jedna to wierzący żydowscy, a druga – pogańscy.

5. Chrystus jako kamień węgielny służy zbudowaniu kościoła w epoce Nowego Testamentu – Mt 16,18; Ef 2,20-22; 1 P 2,5:
 - a. Aby zbudować kościół, który jest Bożą świątynią, musimy doświadczać Chrystusa – kamienia węgielnego – w. 6-7.
 - b. Chrystus jako kamień węgielny jest cenny dla Boga, dla nas zaś jest drogocnością – Mt 21,42; Dz 4,11; 1 P 2,4.6-7.
 - c. W Chrystusie, kamieniu węgielnym, cała budowla, obejmująca zarówno wierzących żydowskich, jak i pogańskich, rośnie na świątynię świętą w Panu – Ef 2,20-22.
- B. „Oto dzień, który Jahwe uczynił, radujmy się nim i weselmy!” – Ps 118,24:
 1. To dzień Chrystusowego zmartwychwstania; Bóg w dniu zmartwychwstania Pana Jezusa uczynił Go kamieniem węgielnym – Dz 4,10-12.
 2. Bóg w wieczności przeszłej wybrał Chrystusa, by był kamieniem węgielnym na Jego duchową budowlę – 1 P 1,20; 2,4.
 3. Tymczasem przywódcy żydowscy, budujący, odrzucili Chrystusa do tego stopnia, że Go ukrzyżowali – Mt 21,38-42a.
 4. Bóg powtórnie wybrał Chrystusa na kamień węgielny w Jego zmartwychwstaniu, potwierdzając tym samym swój pierwotny wybór w wieczności przeszłej – Dz 4,10-12.
 5. Bóg wzbudził Chrystusa z martwych, po czym wyniósł Go na niebiosy we wniebowstąpieniu – Łk 24,51; Dz 1,9:
 - a. Jego wniebowstąpienie na Syjon w niebiosach stanowiło dalsze potwierdzenie, że Bóg wybrał Go na kamień węgielny – Obj 14,1; Iz 28,16; 1 P 2,6.
 - b. Zarówno zmartwychwstanie, jak i wniebowstąpienie Chrystusa dowodzą oraz potwierdzają, że jest On głowicą węgla na Bożą budowlę – Dz 2,24.32.36.
- C. Chrystus, wszechobejmujący kamień, jest centrum Bożego poruszania służącego zbudowaniu Jego wiecznego domostwa – Mt 21,42.44; Za 3,9; 4,7; por. Obj 5,6; Dz 4,10-12; Iz 28,16; Ef 2,20-22; 1 P 2,4-8; Dn 2,34-35; Obj 21,11; por. 4,3:

1. Wszystko, kim Chrystus jest, co zrobił i co robi, wypływa z tego, że jest On kamieniem węgielnym – Ef 2,20; 4,15-16.
 2. Dzięki temu, że jest On kamieniem węgielnym, mógł za nas umrzeć, a my mogliśmy zostać wraz z Nim ukrzyżowani, ożywieni, wzbudzeni z martwych i posadzeni na wyżynach niebiańskich; dzięki temu też mógł nas zbawić, przeobrazić w drogie kamienie i zbudować ze sobą w Boże domostwo, swą jedyną świątynię we wszechświecie – Ga 2,20; Ef 2,5-6.20-22.
- D. W Bożej nowotestamentowej ekonomii Chrystus – kamień węgielny, zbawiając nas (Dz 4,10-12), najpierw czyni nas żywymi kamieniami w celu zbudowania Bogu duchowego domu (Mt 16,18; J 1,42; 1 P 2,4-7), a następnie, w toku przeobrażania nas (Rz 12,2a; 2 Kor 3,18), buduje z nas Boże mieszkanie (Ef 2,19-22), dzięki czemu może zrealizować odwieczną Bożą ekonomię, która spełnia Jego upodobanie (1,9; 3,9-11).
- E. Pomyślność w Psalmie 118,25 nie symbolizuje dobrobytu materialnego, lecz niebiańskie, duchowe i boskie błogosławieństwa, których udziela nam Trójjedyny Bóg, jak opisuje to List do Efezjan 1,3-14, które spływają na nas dzięki temu, że Chrystus jest kamieniem węgielnym.

IV. Cała Ewangelia Mateusza służy temu, by Chrystus został kamieniem węgielnym na budowę Bożego domu – 21,42; 1,21.23; 2,2.23; 3,17; 4,16; 12,6.41-42; 16,16.18.27-28; 17,1-2.5; 25,6:

- A. Pan Jezus przyszedł nie tylko po to, by być Odkupicielem, lecz także po to, by być kamieniem węgielnym na Bożą budowlę – 1,21; 21,42.
- B. Pan powiedział, że zbuduje swój kościół, lecz ludzie religijni odrzucili Go jako kamień węgielny na Bożą budowlę, przez co nie mogli zostać jej częścią – 16,18; 21,42.
- C. Jak ukazuje Ewangelia Mateusza, wolą Ojca jest zbudowanie kościoła, w którym opoką i kamieniem węgielnym jest Chrystus – 6,10; 7,21; 12,50:
 1. Bóg pragnie w swym sercu uzyskać na ziemi mieszkanie utworzone z Chrystusa i według Chrystusa – Ef 1,5.9; 2,20-22.

2. Słowa Pana o „mieście położonym na górze” pokazują, że Bogu chodzi o budowlę – Mt 5,14:
 - a. Jaśniejące światło to nie pojedynczy wierzący; światłem jest zbiorowe miasto zbudowane w jedną całość, które oświećta ludzi wokół – Obj 21,23-24a.
 - b. Żeby być świecącym miastem, musimy zachowywać jedność i budować się w kościół, Ciało Chrystusa, w Chrystusie, który jest kamieniem węgielnym – Mt 16,18; 21,42; Ef 4,1-6; 5,8-9.

V. „Błogosławiony, który przybywa w imię Jahwe! Błogosławimy wam z domu Jahwe” – Ps 118,26:

- A. O tym, że Chrystus po raz pierwszy przybył w imieniu Jahwe, mowa jest w Ewangelii Mateusza; budujący żydowscy jednak Go odrzucili – 21,5-11.42.
- B. Gdy Pan Jezus przyjdzie powtórnie, Żydzi ponownie Go serdecznie powitają tymi słowami; wtedy cała reszta Izraela zwróci się do Niego, uwierzy w Niego i zostanie zbawiona – 23,39; Rz 11,23.26; Za 12,10.

Funkcje i błogosławieństwa prawa Bożego, Jego żywego słowa skierowanego do miłujących Go, poszukujących świętych

Wersety biblijne: Ps 119.

I. W Psalmie 119 Chrystus jest rzeczywistością prawa:

- A. Chrystus jako świadectwo Boga, Jego wyraz, jest rzeczywistością prawa; świadectwo Boga symbolizuje Chrystusa, ucieleśnienie Boga (Kol 2,9), który stanowi żywy portret tego, jaki jest Bóg.
- B. Chrystus jest rzeczywistością prawa jako słowa Bożego; prawo to symbolizuje Chrystusa jako żywe Słowo Boga, które On tchnął – Obj 19,13b; 2 Tm 3,16-17:
 - 1. Spisane słowa to litery, żywym Słowem zaś jest Duch, który jest rzeczywistością tych liter – J 6,63; Ef 6,17.
 - 2. Prawo to osoba Chrystusa, a Jego osoba jest Duchem – 1 Kor 15,45b; 2 Kor 3,17.
 - 3. Duch jest rzeczywistością wszystkiego, czym jest Bóg (J 16,13; 1 J 5,6); Chrystus jako Duch jest więc rzeczywistością prawa.

II. Wyróżnia się dwa aspekty prawa: aspekt litery i aspekt Ducha, który jest rzeczywistością Bożych błogosławieństw – 2 Kor 3,6; Ef 1,3:

- A. Jeśli podchodząc do prawa, będziemy zajmowali się literą przykazań, będziemy mieli do czynienia z aspektem litery, która zabija.
- B. Jeśli zaś do każdej części prawa – wszystkich przykazań, przepisów, ustaw, nakazów i wyroków – podejmiemy jako do słowa Boga, którego kochamy i które to słowo On tchnął, będziemy mieli do czynienia z aspektem życiodajnego Ducha.

III. Wyróżnia się dwa aspekty funkcji prawa:

- A. Prawo ma aspekt negatywny:
 - 1. Prawo, które jest Bożymi przykazaniami, obnaża grzech człowieka i poskramia grzeszników przed Bogiem – Rz 7,7b; 3,19-20; 5,20a; 4,15b.

2. Funkcją prawa, które jest Bożymi przepisami wraz z ustawami, rozporządzeniami i obrzędami, było strzec wybrany lud Boży pod swoją opieką; w ten sposób lud ten prowadzony był do Chrystusa – Ga 3,23-24.

B. Prawo ma aspekt pozytywny:

1. Funkcja prawa, które jest żywym słowem Boga, polega na tym, że służy ono poszukującym wierzącym żywym Bogiem – Ps 119,2.88.
2. Funkcja prawa, które jest żywym słowem Boga, polega na tym, że tym, którzy kochają prawo, służy ono Bogiem, który jest życiem i światłem – w. 25, 50, 107, 116, 130, 154.
3. Funkcja prawa, które jest żywym słowem Boga, polega na tym, że odnawia ono duszę człowieka i rozwesela jego serce – 19,7-8.
4. Funkcja prawa, które jest żywym słowem Boga, polega na tym, że przynosi nam ono zbawienie – 119,41.170.
5. Funkcja prawa, które jest żywym słowem Boga, polega na tym, że wzmacnia ono nas (w. 28), pociesza (w. 76) i posila (w. 103).
6. Funkcja prawa, które jest żywym słowem Boga, polega na tym, że podtrzymuje nas ono, sprawia, że jesteśmy bezpieczni i mamy nadzieję – w. 116-117, 49.
7. Prawo jako żywe słowo Boże sprawia, że radujemy się Bogiem, który jest naszym działem – w. 57.
8. Prawo jako żywe słowo Boże sprawia, że radujemy się Bożym obliczem (w. 58) i blaskiem Jego oblicza (w. 135).
9. Prawo jako żywe słowo sprawia, że radujemy się Bogiem, który jest naszym schronieniem i tarczą (w. 114), jak również Bożą pomocą i wyświadczeniem nam przez Niego dobra (w. 175, 65).
10. Funkcja prawa, które jest żywym słowem Boga, polega na tym, że czyni nas ono mądrymi i udziela nam zrozumienia – w. 98-99.
11. Funkcja prawa, które jest żywym słowem Boga, polega na tym, że daje nam ono prawidłową wnikliwość i poznanie – w. 66.

12. Funkcja prawa, które jest żywym słowem Boga, polega na tym, że powstrzymuje nas ono przed grzeszeniem i wszelką złą drogą – w. 11, 101.
 13. Prawo jako żywe słowo działa w ten sposób, że chroni nas przed zgorszeniem (w. 165), umacnia nasze kroki i sprawia, że pokonujemy nieprawość (w. 133).
- C. O tym, czy doświadczamy prawa w aspekcie pozytywnym, czy negatywnym, decyduje to, w jakim stanie znajduje się nasze serce, gdy przyjmuje prawo:
1. Jeśli będziemy kochali Boga, korzyli się i traktowali prawo jako Jego żywe słowo, za pośrednictwem którego mamy z Nim styczność i trwamy w Nim, prawo to stanie się kanałem doprowadzającym do nas boskie życie i substancję, by nas zaopatrzyć i posilić; kiedy za pośrednictwem prawa jako słowa Bożego wleje się w nas Boża substancja, staniemy się jedno z Bogiem w życiu, naturze i wyrazie, i samorzutnie będziemy prowadzili życie, które wyraża Boga i odpowiada Jego prawu – Rz 8,4; Flp 1,21a.
 2. Jeśli jednak, podchodząc do prawa, nie będziemy szukali Boga w miłości, tylko oddzielali je od żywego Boga, który jest źródłem życia, wówczas prawo, które miało prowadzić do życia, lecz samo udzielić go nie może, stanie się potępiającym i uśmiercającym nas pierwiastkiem – Wj 19,8; J 5,39-40; Rz 7,10-11; Ga 3,21; 2 Kor 3,6-7.9; zob. Wj 23,19b i przypis 2.

IV. W kwestii podejścia do prawa wyróżnia się dwa rodzaje ludzi:

- A. Pierwszy rodzaj to ci, którzy trzymają się litery – ich przykładem są judaїści oraz Szawel z Tarsu – Flp 3,6b.2.
- B. Drugi rodzaj to ci, którzy szukają Boga; ich przykładem są psalmiści, a zwłaszcza autor Psalmu 119, i apostoł Paweł – 2 Kor 3,6:
 1. Szukają oni Boga z całego serca – Ps 119,2.
 2. Kochają imię Boże i pamiętają je – w. 132, 55.
 3. Błagają Boże oblicze – w. 58.
 4. Proszą, by Boże oblicze rozjaśniło się nad nimi – w. 135.
 5. Chodzą w Bożej obecności – w. 168.

6. Uznają Boże prawo za Jego słowo – w. 17-18, 28-29.
7. Słowo Boże jest słodsze niż miód dla ich ust – w. 103.
8. Słowo Boże jest dla nich cenniejsze od szczerzego złota – w. 127.
9. Słowo Boże jest lampą dla ich stóp i światłem na ich ścieżce – w. 105, 130.

V. Psalm 119 jest wyrazem postawy wierzących, którzy kochają Boga i szukają Go, wobec Bożego prawa, które jest Jego żywym słowem:

- A. Wybierają oni słowo Boże – w. 30, 173.
- B. Wierzą słowu Bożemu – w. 66.
- C. Podnoszą swoją rękę ku słowu Bożemu, przez co pokazują, że przyjmują je gorąco i z ochotą oraz mówią na nie ‘amen’ – w. 48a; Ne 8,5-6.
- D. Miłują słowo Boże – Ps 119,47-48.97.113.119.127.140.159.163.165.167.
- E. Mają upodobanie w słowie Bożym – w. 16, 24, 35, 47, 70, 77, 92, 174.
- F. Smakują słowo Boże – w. 103.
- G. Radują się w słowie Bożym – w. 14, 111, 162.
- H. Śpiewają słowo Boże – w. 54.
- I. Cenią sobie słowo Boże – w. 6, 117.
- J. Ich serce jest doskonałe w słowie Bożym – w. 80
- K. Skłaniają swe serce do słowa Bożego – w. 36, 112.
- L. Szukają słowa Bożego (w. 45, 94), pragną go (w. 20, 40, 131) i pokładają w nim nadzieję z modlitwą (w. 43, 74, 114, 147).
- M. Ufają w słowo Boże – w. 42.
- N. Dumają nad słowem Bożym – w. 15, 23, 48, 78, 99, 148:
 1. Słowo „dumać” w języku hebrajskim ma bogate znaczenie; znaczy ono „oddawać cześć”, „rozmawiać z samym sobą” i „mówić głośno”; dumać nad słowem to smakować je i radować się nim w wyniku jego uważnego rozważania.
 2. Dumanie nad słowem może również obejmować modlitwę, mówienie do siebie i chwalenie Pana; dumać nad słowem Bożym to radować się Jego słowem, które jest Jego tchnieniem (2 Tm 3,16), i w ten sposób przyjmować Boże udzielanie, wdychać Boga i otrzymywać duchowe posilenie.

- O. Rozważają oni słowo Boże – Ps 119,95b.
- P. Uważają, że słowo Boże jest słuszne we wszystkim – w. 128a.
- Q. Uczą się słowa Bożego – w. 73, 71.
- R. Cenią słowo Boże – w. 14, 162, 72, 127, 111.
- S. Przechowują słowo Boże w swym sercu jak skarb – w. 11.
- T. Pamiętają słowo Boże i nie zapominają o nim – w. 52, 16b, 93.
- U. Trwają w podziwie dla słowa Bożego – w. 161b, 120.
- V. Lgną do słowa Bożego – w. 31.
- W. Nie porzucają słowa Bożego, nie odstępują od niego, nie zbaczą ani nie oddalają się – w. 87, 51, 157, 102, 110.
- X. Kierują swe stopy ku słowu Bożemu – w. 59.
- Y. Zachowują słowo Boże, przestrzegają go i czynią je – w. 33, 69.
- Z. Postępują w słowie Bożym i biegną jego drogą – w. 1, 32a.

Poselstwo dziewiąte

Drogocенność Syjonu i Jeruzalemu oraz sytuacja zwycięzców na Syjonie

Wersety biblijne: Ps 122,1; 125,1-2; 127,1; 128,5; 131,2, 132.

I. Jednym z typów starotestamentowych jest święte miasto Boże, Jeruzalem, a w nim szczyt zwany Syjonem, na którym zbudowano świątynię – Ps 2,6; 125,1:

- A. Mimo że Bóg jest tajemniczy i niewidzialny, dwa znaki na ziemi świadczą o Jego istnieniu – Syjon i Jeruzalem.
- B. Psalmi 120–134 wskazują, że lud Izraela wielce zważał na Syjon – centrum i otaczającą go Jeruzalem; bardzo się o te dwa miejsca troszczył – 137,1.5-6.
- C. Na Górze Syjon jest kościół – Ciało Chrystusa – i Boża ekonomia, służąca Bożemu świadectwu – Hbr 12,18-24.

II. Jeruzalem symbolizuje kościół, zaś Góra Syjon – zwycięzców w kościele – Ps 2,6; 20,3; 48,12-13; 53,7a; 87,2:

- A. Syjon jest najważniejszą częścią Jeruzalemu i pięknym świętego miasta – 48,3; 50,2.
- B. Z Syjonu pochodzą cechy Jeruzalemu, jej życie, błogosławieństwo i jej założenie – 51,20; 102,22; 128,5; 135,21; Iz 41,27; Jl 4,17.
- C. W Nowym Testamencie zwycięzcy przyrównani są do Syjonu; w Księdze Objawienia 14,1 sto czterdzieści cztery tysiące zwycięzców znajduje się nie tylko w Jeruzalemie, ale też na szczycie Syjonu.
- D. W wieku kościoła Bóg-ludzie, którzy zostali wydoskonaleni i osiągnęli dojrzałość, są Syjonem, zwycięzcami – w. 1:
 - 1. Kościół to niebiańska Jeruzalem, zaś zwycięzcy to Syjon, szczyt i najważniejsza część – Hbr 12,22; Obj 14,1.
 - 2. Życie kościoła to dzisiejsza Jeruzalem, w kościele zaś musi zaistnieć grono zwycięzców; zwycięzcy ci są dzisiejszym Syjonem.
 - 3. Zwycięzcy przyczyniają się do zbudowania Ciała Chrystusa i zwieńczenia Nowej Jeruzalemu – Rz 12,4-5; Ef 4,16; Obj 3,12.

4. Zwycięzcy pokonują szatański chaos w starym stworzeniu i realizują boską ekonomię służącą nowemu stworzeniu – 1 Tm 1,4; Ef 1,10; 3,9-10; 2 Kor 5,17; Ga 6,15.
 5. Zwycięzcy potrzebni są Panu do zrealizowania Bożej ekonomii i uzyskania Ciała oraz rozgromienia wroga – Ef 1,10; 3,9-10; Obj 12,11.
 6. Ciało Chrystusa nie zostanie zbudowane, jeżeli nie będzie zwycięzców, a jeśli nie zostanie ono zbudowane, Chrystus nie będzie mógł powrócić po swoją oblubienicę – Ef 4,16; 5,23.27.32; Obj 19,7-9.
- E. Pańskie odzyskiwanie to budowanie Syjonu – 14,1; Ef 4,16; Obj 21,2:
1. Syjon jest rzeczywistością Ciała Chrystusa, które znajduje zwieńczenie w Nowej Jeruzalem; w Pańskim odzyskiwaniu musimy obecnie dążyć do tego, by dotrzeć na ten szczyt – Ef 1,22-23; 4,4-6.16; Obj 21,2.
 2. Szczytem Bożej ekonomii jest Syjon, rzeczywistość Ciała Chrystusa; w życiu kościoła musimy na ten szczyt dotrzeć – Rz 12,4-5; 1 Kor 1,2; 12,12-13.27.
 3. Rzeczywistość Ciała Chrystusa (Syjon) to zbiorowe życie wydoskonalonych Bóg-ludzi, którzy są prawdziwymi ludźmi, z tym że żyją oni dzięki życiu przetworzonego i zwieńczonego Trójjedynego Boga, wyrażając za pośrednictwem swych cnót Jego przymioty – Ga 2,20; Flp 3,10; 1,19-21a.
- F. W nowym niebie i nowej ziemi cała Nowa Jeruzalem stanie się Syjonem; Nowa Jeruzalem, wieczna Góra Syjon, będzie świętym świętych, miejscem, gdzie przebywa Bóg – Obj 21,1-2.16.22; zob. Ez 48,35.
- G. Na szczyt Syjonu dotrzemy jedynie dzięki modlitwie; aby to osiągnąć, musimy wiedzieć, jakie znaczenie ma modlitwa dla realizacji Bożej ekonomii – 1 Tm 1,4; 2,8:
1. Modlitwa polega na tym, że człowiek oddycha Bogiem, zdobywa Go i zostaje przez Niego zdobyty; prawdziwa modlitwa to wydychanie i wdychanie w obliczu Boga, co sprawia, że my i Bóg mamy ze sobą styczność i zdobywamy siebie wzajemnie – 1 Tm 5,17.

2. Modlitwa polega na tym, że człowiek współpracuje i współdziała z Bogiem, pozwalając Mu wyrażać z siebie i poprzez siebie Jego samego i pragnienie, jakie On ma; w ten sposób realizuje on Jego zamiysł – Rz 8,26-27; Jk 5,17; Ef 1,16-23; 3,14-21.

III. W Psalmach wstępowań – Ps 120–134 – widzimy, jak drogocenne dla świętych były Syjon i Jeruzalem; w psalmach tych centrum stanowią dom i miasto:

- A. W Psalmie 122 widzimy miłość świętych do domu Bożego w Jeruzalem – w. 1.
- B. Psalm 125 mówi o tym, jak Jahwe otacza swój lud:
 1. Ci, co ufają Jahwe, są niczym Góra Syjon, która się nie porusza, lecz trwa na wieki; miłują oni Górę Syjon i przyrównują siebie do niej – w. 1.
 2. Tak jak góry otaczają Jeruzalem, tak Jahwe otacza swój lud odtąd i na wieki – w. 2.
- C. Psalm 127 objawia, że Jahwe troszczy się o swój lud i mu błogosławi; zamiast trudzić się w sobie samych, ufajmy Bogu, gdyż On zatroszczy się o nas i nam pobłogosławi.
- D. Psalm 128 mówi, że Jahwe błogosławi Izrael z Syjonu; Bóg zawsze błogosławi lud z Syjonu, czyli dzięki zwycięzcom – w. 5; zob. Lb 6,23-27.
- E. W Psalmie 131 święty mówi o swym pokornym sercu i uciszonej duszy przed Jahwe:
 1. Dusza psalmisty jest spokojna i cicha; został on odzwyczajony bądź odarty od wszystkiego prócz Pana – w. 2.
 2. Kiedy nasze serce jest pokorne, a dusza cicha, stan taki jest dogodny dla Boga, który przychodzi, by odpocząć – 132,14:
 - a. W takiej sytuacji Bóg może znaleźć miejsce odpoczynku, mieszkanie – w. 14.
 - b. Dopiero wtedy, gdy jesteśmy pokorni, spokojni i cisi, tworzy się dla Boga właściwa sytuacja, w której powstaje On, wchodzi w nas i obiera nas za miejsce odpoczynku dla siebie; to Syjon, który staje się Bożym mieszkaniem, Jego miejscem odpoczynku, jak to objawia Psalm 132.

IV. Psalm 132 traktuje o mieszkaniu Jahwe i odpoczynku na Syjonie dzięki Dawidowi (który symbolizuje Chrystusa), Jego pomazańcowi:

- A. W wersetach 2-5 widzimy pragnienie Dawida związane z domem Bożym.
- B. Dawid chciał, by Jahwe powstał i wszedł z arką do swego miejsca odpoczynku na Syjonie; dzisiaj tym miejscem odpoczynku są zwycięzcy w kościołach – w. 6-8.
- C. Werseły 7-8 mają znaczenie przenośne i mówią o odzyskiwaniu życia kościoła:
 - 1. Arka została oddzielona od przybytku; oznacza to, że Chrystus był z kościołem, lecz został od Niego oddzielony.
 - 2. Teraz nadszedł czas, byśmy wszyscy powiedzieli: „Wyrusz, Jahwe, na miejsce odpocznienia Twego, Ty i arka Twej mocy” – w. 8.
- D. Werseły 14-18 to słowa Jahwe na temat Syjonu; to obraz najwznioślejszego życia kościoła – sytuacji, w jakiej znajdują się zwycięzcy na Syjonie, szczycie góry Bożej:
 - 1. Psalm 132 wymienia siedem elementów dotyczących zwycięzców: odpoczynek w Bogu, mieszkanie w Nim (w. 14), pokarm, który nasycza (w. 15), chwalebne odzienie (w. 16), róg zwycięstwa (w. 17), świecąca lampa (w. 17) i jaśniejąca korona (w. 18).
 - 2. Elementy te opisują sytuację zwycięzców na Syjonie, szczycie góry Bożej.

**Jahwe nakazał, by błogosławieństwo życia spoczęło
na braciach, którzy mieszkają razem w jedności**

Wersety biblijne: Ps 133–134.

- I. Psalm 133 to pochwała, wygłoszona przez wstępującego na Syjon świętego, dla błogosławieństwa życia, któremu Jahwe nakazał spoczywać na braciach mieszkających razem w jedności; błogosławieństwem, które nakazał On w sytuacji, gdy bracia są zgodni ze sobą i gdy spoczywa na nich namaszczenie, jest „życie na wieki” – głęboki, swobodny, nieprzerwany strumień życia:**
- A. Bracia mieszkający razem w jedności przyrównani są do nieocenionej dobroci drogocennego olejku na głowie Aarona i nieoszacowanej wyborności rosy Hermonu na górach Syjonu – w. 1-3:
1. Kościół jako osoba, symbolizowany przez Aarona, jest jednym nowym człowiekiem, który obejmuje sobą Głowę wraz z Ciałem – zbiorowego Chrystusa, zbiorowe kapłaństwo – Ef 2,15; 1 P 2,5.
 2. Kościół jako miejsce, symbolizowane przez Syjon, jest mieszkaniem Boga – Pwt 12,5-7.11.14.18.21.26; Ef 2,21-22; Obj 21,3.22.
- B. Prawdziwa wszechzawierająca jedność (jedność wszechzawierającego Ducha) jest ukonstytuowana ze spływającego olejku i zstępującej rosy, służących stopniowemu budowaniu Ciała Chrystusa w boskim udzielaniu Boskiej Trójcy:
1. Psalm 133 to odpowiednik Listu do Efezjan 4; kiedy jesteśmy w Ciele i pilnie zachowujemy jedność Ducha, spoczywa na nas namaszczenie wszechzawierającego Ducha (w. 3-6); olej namaszczenia, złożony olejek, jest symbolem przetworzonego Trójjedynego Boga, wszechzawierającego, złożonego Ducha (Wj 30,23-25):
 - a. Złożony Duch jest ostatecznym zwieńczeniem przetworzonego Trójjedynego Boga, który obejmuje boskie przymioty, ludzkie cnoty, śmierć Chrystusa i jej skuteczność oraz Jego zmartwychwstanie wraz z jego mocą – Flp 1,19.

- b. Jedność, w której trwamy, to przetworzony Trójjedyny Bóg, którym zostaliśmy namaszczeni, „pomalowani”, we wnętrzu swej istoty – 2 Kor 1,21-22; 1 J 2,20.27.
 - c. W życiu kościoła dzień po dniu wszystkie składniki boskiego i mistycznego złożonego olejku wbudowują się w nas; w wyniku zastosowania tych składników wobec naszej wewnętrznej istoty samorzutnie przebywamy we wszechobejmującej jedności – Ef 4,3-4.
 - d. Podłożem jedności jest po prostu przetworzony Trójjedyny Bóg, który zastosował siebie wobec naszej istoty; namaszczenie złożonym, wszechzawierającym życiodajnym Duchem stanowi pierwiastek naszej jedności – w. 4; zob. J 4,24:
 - (1) Jeśli podejmujemy działania bez udziału Ducha, który jest w naszym duchu, przyczyniamy się do powstawania podziałów i tracimy jedność – Ef 4,3; zob. 1 Kor 1,10; 2,14-15; 3,1.
 - (2) Jeśli pozostajemy w życiodajnym Duchu, zachowujemy jedność Ducha – zob. J 4,24; 1 Kor 6,17.
 - e. Złożony Duch nie jest dla indywidualistów; jest On w Ciele i dla Ciała oraz dla służby kapłańskiej, która buduje to Ciało – Ps 133,2; Wj 30,26-31; Flp 1,19; Rz 15,16; 1 P 2,5.9.
2. Rosa Hermonu zstępująca na góry Syjonu symbolizuje zstępującą, odświeżającą, zraszającą i sycącą łaskę życia (3,7), Trójjedynego Boga jako nasz zasób życia, z którego możemy korzystać (2 Kor 13,13):
- a. W typologii Hermon jest symbolem niebios, najwyżej położonego miejsca we wszechświecie – zob. Ef 1,3; Mt 17,1-2.
 - b. Góry Syjonu są symbolem kościołów miejscowych; jeden jest Syjon, jeden kościół, który jest jednym Ciałem, zaś gór, kościołów miejscowych, jest wiele – Obj 1,11-12.
 - c. Łaska to Bóg w Chrystusie jako Duch, którego doświadczamy, przyjmujemy, którym się radujemy i którego zyskujemy – J 1,16-17; 1 Kor 15,10; Ga 2,20-21; Rz 5,2.17.21.
 - d. Pozostawanie w życiu kościoła zachowuje nas w Pańskiej łasce – Dz 4,33; 11,23.

- e. Dzięki łasce, którą otrzymujemy na górach Syjonu, możemy prowadzić życie, którego ludzie w świecie nie są w stanie prowadzić, bo to dla nich rzecz niemożliwa – 20,32; 2 Kor 12,7-9.
- f. Codzienne życie chrześcijańskie musi być życiem łaski, jej doświadczaniem – 1,12; 1 Kor 15,10; 2 Tm 4,22:
 - (1) Mamy wiarę i miłość dzięki przeobfitej Pańskiej łasce – 1 Tm 1,14.
 - (2) Dzięki łasce otrzymujemy zbawienie w życiu w wyniku zmartwychwstania Chrystusa i Jego wniebowstąpienia – Ef 2,5-8.
 - (3) Uzyskaliśmy dostęp do obfitującej Bożej łaski i stoimy w niej – Rz 5,2.
 - (4) W łasce tej możemy radować się wieczną Bożą pociechą i dobrą nadzieją – 2 Tes 2,16.
 - (5) Możemy przystąpić z odwagą do tronu łaski i znaleźć łaskę ku pomocy w stosownej chwili – Hbr 4,16; zob. Ef 2,22.
 - (6) Możemy otrzymać obfity Boży zasób wszelkiej łaski – 2 Kor 9,8.
 - (7) Nieustannie możemy radować się pomnażającą się Bożą łaską – 1 P 1,2b; 2 P 1,2; Obj 22,21.
 - (8) Możemy radować się większą łaską Bożą dzięki pokorze – Jk 4,6; 1 P 5,5.
 - (9) Doświadczając łaski w Bożej ekonomii, radujemy się Pańską obecnością w swoim duchu – 2 Tm 4,22; zob. Łk 1,28.30.
 - (10) Wyrażajmy na zewnątrz Chrystusa, który jest Bożą sprawiedliwością, dzięki Bożej łasce – Ga 2,20-21.
 - (11) Doświadczajmy w swoich słabościach doskonalenia Pańską wystarczającą łaską, oceniającą mocą Chrystusa – 2 Kor 12,9.
 - (12) Dzięki łasce możemy przezwyciężyć uleganie doczesnym i niepewnym bogactwom oraz zacząć szczerze służyć świętym w potrzebie – 8,1-2.
 - (13) Bóg wszelkiej łaski czyni was doskonałymi, utwierdza, umacnia i ugruntowuje przez cierpienia – 1 P 5,10.

(14) Bądźmy dobrymi szafarzami różnorodnej łaski Bożej – 4,10; Ef 3,2.

(15) Nasza mowa powinna przynosić innym Chrystusa jako łaskę – 4,29-30.

(16) Doświadczajmy Chrystusa jako łaski, byśmy byli nie-doścignieni i obfitowali w dzieło Pańskie – 1 Kor 15,10.

(17) Przyjmujemy obfitość łaski i daru sprawiedliwości, by królować w życiu – Rz 5,17.21.

g. Łaska, dana kościołom miejscowym w mrocznym wieku upadku kościoła, służy temu, by wierzący dążyli do tego, aby odpowiedzieć na Pańskie wezwanie i być Jego zwycięzcami – Obj 1,4.

h. Łaska Pana Jezusa Chrystusa, udzielana Jego wierzącym w ciągu całego wieku nowotestamentowego, znajduje zwieńczenie w Nowej Jeruzalem, która z kolei stanowi zwieńczenie Bożego upodobania; zgodnie z tym upodobaniem Bóg połączył się i zespolił z człowiekiem, przez co uzyskał powiększenie siebie i swój wieczny wyraz – 22,21.

3. W życiu kościoła codziennie doznajemy namaszczenia i jesteśmy obdarzani łaską – Ef 1,13.6.

4. Namaszczenie Ducha i zasób łaski umożliwiają nam życie w jedności.

5. Im bardziej doświadczamy Chrystusa jako życiodajnego Ducha, tym mniej w nas naturalnej konstytucji i usposobienia; w miarę jak się one umniejszają w wyniku doświadczania Trójjedynego Boga z Jego boskimi przymiotami, jesteśmy doskonaleni w jedno – J 17,23; Ef 4,1-3.

II. Psalm 134, który stanowi dokończenie Psalmu 133 i jest ostatnim z Pieśni wstępowań, to pochwała wygłoszona przez wstępującego na Syjon świętego, dotycząca nakazu i błogosławienia dzieci Izraela przez kapłanów pełniących służbę w domu Bożym:

A. Psalm 134 ukazuje, że ci, którzy są najwyżej, na Syjonie, mogą błogosławić każdego i każdego nauczać – w. 1-2; zob. Rdz 47,10; 48,20; 49,28.

- B. Błogosławieństwo przychodzi z Syjonu, ze szczytu, od tych, którzy zdobyli wierzchołek, pozycję zwycięzców – Ps 134,3.
- C. W każdym wieku i stuleciu Boże błogosławieństwo przychodziło do kościoła dzięki zwycięzcom – zob. Obj 2,7; Lb 6,23-27.

Poselstwo jedenaste

Odzyskanie ziemi dzięki królowaniu Boga w Chrystusie i Jego królestwie

Wersety biblijne: Ps 2,8-9; 8,2; 22,28-29; 48,2-3;
72,8.19; 93,1; 97,1; 145,1.11-13.

I. To istotne, byśmy dobrze zrozumieli, co stanowi wyciąg z Psalmów, ich ducha – 2,6-8; 26,8; 36,9-10; 46,5; 48,2-3; 72,8.19:

- A. Duchem, rzeczywistością, znamioną cechą boskiego objawienia w Księdze Psalmów jest Chrystus – centrum i wszystko w odwiecznej Bożej ekonomii – Łk 24,44.
- B. Chrystus jest przede wszystkim ucieleśnieniem Trójjedynego Boga, następnie Jego domem, mieszkaniem (symbolizowanym przez świątynię), królestwem Bożym (symbolizowanym przez miasto Jeruzalem) i Władcą całej ziemi, panującym z domu Bożego i w królestwie Bożym – Ps 2,6-8; 36,9-10; 46,5; 48,2-3; 72,8.19.
- C. Bóg pragnie mieć na ziemi organiczne mieszkanie, mieszkanie, które jest sumą świętych zdobytych przez Niego w wyniku kładącej kres śmierci i zradzającemu zmartwychwstaniu wszechzawierającego Chrystusa – 22,23; 26,8:
 - 1. Święci będą wiecznym przejawem i wyrazem przetworzonego i zwieńczonego Trójjedynego Boga, On zaś będzie dla nich wszystkim we wszechzawierającym Chrystusie – Obj 21,2.11.23.
 - 2. Za pośrednictwem takiego organizmu Trójjedyny Bóg będzie władał ziemią w nowym wszechświecie – 11,15; 22,1-5.

II. Bóg stworzył zbiorowego człowieka, by wyrażał Go i Jego obraz oraz reprezentował Go, sprawując Jego panowanie nad całą ziemią – Rdz 1,26-28:

- A. Bóg, przekazując człowiekowi panowanie, chciał w ten sposób poskromić swojego wroga, Szatana, który zbuntował się przeciwko Niemu; chciał odzyskać ziemię zagarniętą przez Szatana i sprawować swoją władzę na ziemi, by w ten sposób przyszło na ziemię Jego królestwo, dokonała się na ziemi Jego wola i przejawiała się na niej Jego chwała – Mt 6,10.13b; Obj 11,15.

- B. Człowiek związany jest zwłaszcza z ziemią; ziemia jest też obszarem, gdzie wedle Bożego pragnienia człowiek ma władać; Bóg chce, by człowiek odzyskał ziemię, wyrwał ją z zawłaszczającej ręki Szatana i spowodował jego klęskę na ziemi – Rdz 1,26-28; Ps 8,2.
- C. Zamiar Boga wobec człowieka, by wyrażał on Go, nosząc Jego obraz i reprezentował Go, panując dla Niego, nie wypełnia się w Adamie, pierwszym człowieku, starym człowieku, tylko w Chrystusie, który jest drugim człowiekiem, nowym człowiekiem, obejmującym Chrystusa – Głowę i kościół, Jego Ciało – Ef1,22-23; 2,15; 4,15-16.24; Kol 3,10-11.
- D. Pan Jezus, Król, uczył nas modlić się: „Przyjdź królestwo Twoje; bądź wola Twoja jako w niebie, tak i na ziemi” – Mt 6,10:
 - 1. Królestwo to sfera, w której Bóg sprawuje swoją władzę, dzięki czemu może wyrazić swoją chwałę – w. 13.
 - 2. Po buncie Szatana ziemia dostała się w jego uzurpatorskie ręce; wola Boża zatem nie może wykonać się na ziemi, tak jak w niebie; dlatego Bóg stworzył człowieka, gdyż chce odzyskać ziemię dla siebie – Ez 28,17; Iz 14,13-15; Rdz 1,26-28.
 - 3. Gdy człowiek upadł, Chrystus przyszedł i sprowadził na ziemię niebiańskie rządy, by odzyskać ziemię dla Bożego interesu i by Jego wola wypełniła się na ziemi, tak jak i w niebie – Mt 2,2; 27,11; 4,17; 12,28.
 - 4. Kościół zaprowadza królestwo; dzieło kościoła polega na zaprowadzeniu królestwa Bożego – 6,10; 12,22-29; Obj 11,15; 12,10.
 - 5. Wierzący muszą modlić się o przyjście królestwa, aż ziemia zostanie w pełni odzyskana dla Bożej woli w nadchodzącym wieku królestwa – Mt 18,18-19.

III. Księga Psalmów ukazuje odzyskiwanie ziemi w wyniku królowania Boga w Chrystusie i Jego królestwie – 2,8-9; 22,28-29; 48,2-3; 72,8,19; 93,1; 97,1; 145,1.11-13:

- A. Chrystus ustanowi swe powszechne królestwo, w którym narody będą Jego dziedzictwem, zaś krańce ziemi Jego własnością; będzie panował nad narodami łaską żelazną – 2,8-9; Obj 11,15.

- B. W Psalmie 8 imię wcielonego, ukrzyżowanego, zmartwychwstałego, wyniesionego na niebiosa i wywyższonego Jezusa jest w świetle boskiego objawienia wspańale na ziemi.
- C. Kościół wprowadza królestwo Chrystusa, w którym będzie On panował nad narodami – 22,28-29:
1. Kościół, wytwór Chrystusowego zmartwychwstania, jest rzeczywistością królestwa i zwiastunem objawienia się królestwa w tysiącletnim królestwie – Mt 16,18-19; Rz 14,17.
 2. Jahwe – Chrystus będzie rządził narodami w tysiącletnim królestwie – Ps 22,29; 2,8-9; Obj 19,15; 20,4,6.
- D. W Psalmie 24 Chrystus jest Królem, który na powrót odzyska całą ziemię za pośrednictwem kościoła, swego Ciała:
1. Gdy Chrystus przyjdzie powtórnie, weźmie w posiadanie ziemię, którą otrzymał na własność – 2,8; Obj 10,1-2.
 2. Ustanowi On królestwo Boże na całej ziemi i w ten sposób odzyska prawo, jakie Bóg ma do niej – do ziemi zawłaszczonej przez Jego wroga, Szatana – Dn 2,34-35; Obj 11,15.
- E. Kiedy kościół się powiększy i stanie miastem, w którym będziemy korzystali z tego, że Bóg jest dla nas wszystkim, Bóg za jego pośrednictwem podda sobie ludy i narody i będzie rządził całą ziemią w Chrystusie, wielkim Królu – Ps 46,5.11; 47,3; 48,2-3.
- F. Psalm 89 ukazuje zamiar Boga, polegający na tym, by Chrystus, Jego Pomazaniec, posiadał całą ziemię – w. 4-5, 20-30, 35-38:
1. W wersetach 20-21 Chrystus, wyjątkowa Osoba w Bożym spisie (87,6), stał się Bożym Świętym, Bożym Mocarzem, Bożym Pomazańcem (Dz 2,27; Iz 9,5; Mt 1,16).
 2. Chrystus stał się Pierworodnym i „największym wśród królów ziemi” – Ps 89,28; Rz 8,29; Obj 1,5a.
 3. Bóg rozszerzy terytorium tej wyjątkowej Osoby, tak iż Chrystus posiędzie całą ziemię, kładąc na morzu swoją rękę i na rzekach swoją prawicę – Ps 89,26; zob. Obj 10,1-2.
 4. Rozszerzenie terytorium Chrystusa na wszystkie rzeki wskazuje, że posiędzie On całą ziemię – Ps 2,8.
- G. Psalm 93–101 wykrzykują radośnie, że Bóg odzyska swój pełny tytuł i prawo do całej ziemi dzięki królowaniu Chrystusa:

1. Psalmy te objawiają, że Chrystus króluje za pośrednictwem domu i miasta Bożego – 93,5; 96,6; 99,1-2; 100,1-4; 101,8.
 2. Bóg ma prawo do ziemi, gdyż stworzył ją i całą jej pełnię – różne ludy wszelkich ras i kolorów skóry – 93,1:
 - a. Do Niego zatem należy ziemia i ma On do niej prawo własności – 24,1.
 - b. Ma On pełne prawo do ubiegania się o ziemię i uczyni to za pośrednictwem panowania Chrystusa – 2,8; Obj 10,2; 11,15.
 3. Psalm 95 ukazuje, że Chrystus, Jahwe, jest wielkim Królem, który posiada ziemię – w. 4-7.
 4. Psalm 96,3-13 pokazuje, że Chrystus, Jahwe, przyjdzie i osądzi ziemię, świat oraz narody w sprawiedliwości i prawdzie i będzie rządził narodami; słowo „narody” w werse-
tach 3, 5, 7, 10 i 13 wskazuje, że Chrystus rządząc narodami, osądzi ludy wszystkich ras i kolorów skóry – zob. Mt 25,31-46.
 5. W świetle Psalmu 97,1-2.4-6.8-9.11 Chrystus, Jahwe, będzie rządził, a ziemia będzie cieszyć się i radować z tego powodu.
- H. W Psalmie 145,1.11-13 Dawid chwali Boga za Jego rządy w Chrystusie i Jego królestwie – zob. 1 Krn 29,10-13.

**Ofiarowanie doskonałej chwały Bogu za odzyskanie
Chrystusa, domu, miasta i ziemi**

Wersety biblijne: Ps 146—150; 2,6-7; 27,4; 48,2-3;
72,8; 22,23b; Hbr 2,12b; 13,15.

**I. Chwalenie to najwznioślejsze dzieło, jakie wykonują dzieci
Boże – Ps 119,164; 34,2:**

- A. Najwznioślejszym wyrazem duchowego życia świętego jest chwalenie Boga – 146,2; Hbr 13,15; Obj 5,9-13; 19,1-6:
 - 1. Dzięki chwaleniu Pana życie chrześcijanina szybuje – Dz 16,19-34.
 - 2. Chwalić to górować nad wszystkim i dotykać się Pana – Obj 14,1-3; 15,2-4.
- B. Duchowe zwycięstwo nie zależy od wojny, tylko od chwale-
nia – 2 Krn 20,20-22.
- C. Musimy dostrzec to, że Bóg jest ponad wszystkim i jest go-
dzien naszej chwały – Ps 18,4; 1 Krn 29,10-13; Obj 4,1-3.10-11;
5,6.9-13.

**II. Księga Wyjścia 15,1-18 to pieśń wychwalająca Boga za Jego
zbawienie i zwycięstwo, które wiodą do Bożego mieszkania i Je-
go królestwa:**

- A. Zbawienie wiąże się z Bożym ludem, zaś zwycięstwo z Jego
wrogiem; gdy Bóg pokonał wroga, zbawił również swój lud –
zob. Hbr 2,14-15.
- B. Księga Wyjścia 15,13 mówi o Bożym mieszkaniu, mimo iż
świątynia, Boże mieszkanie, zbudowana została dopiero kil-
kaset lat później.
- C. Werset 18 nawiązuje do królestwa: „Jahwe będzie królował
na wieki wieków”:
 - 1. Boże mieszkanie, Boży dom, wprowadza Boże królestwo,
Boże rządy.
 - 2. Dzisiaj kościół, po pierwsze, jest domem Bożym, a następ-
nie Jego królestwem; kościół sprowadza królestwo na zie-
mię – 1 Tm 3,15; Rz 14,17; Ef 2,19; Mt 16,18-19.

3. Księga Wyjścia 15,1-18 pokazuje, że celem Bożego zbawienia jest zbudowanie Jego mieszkania ze względu na ustanowienie Jego królestwa; chwalmy za to Pana, podobnie jak czynił to Mojżesz i dzieci Izraela – zob. Obj 15,2-4.

III. Księga Psalmów to księga chwalenia; w Księdze tej napotyka-my najwspanialsze i najwznioślejsze pochwały:

A. Poniższe wersety objawiają najważniejsze aspekty chwalenia w Księdze Psalmów:

1. „O Jahwe, Boże mój, będę Cię wysławiał na wieki” – 30,13b.
2. „Każdego dnia będę Cię błogosławił i na wieki wysławiał Twe imię” – 145,2.
3. „Chcę błogosławić Jahwe w każdym czasie, na ustach moich zawsze będzie Jego chwała” – 34,2.
4. „Chwalić będę Jahwe, pókim żyw, śpiewać będę Bogu memu, dopóki żyć będę” – 146,2.
5. „Słowom więc Jego uwierzyli i śpiewali Jemu pochwały” – 106,12.
6. „Gdyż lepsza Twoja łaskawość niż życie. Me usta będą Cię wysławiać” – 63,4.
7. „Upamiętnię imię twoje przez wszystkie pokolenia, dlatego ludy wysławiać cię będą po wieki wieczne” – 45,18.
8. „Wielki jest Jahwe i godzien wielkiej chwały w mieście Boga naszego, na górze świętej swojej” – 48,2.
9. „Tobie przynależy, o Boże! chwała na Syjonie” – 65,2.
10. „By imię Jahwe głoszone na Syjonie i Jego chwałę w Jeruzalem” – 102,22.
11. „Niech wzniosłe chwały Boga będą w ich ustach, a miecz obosieczny w ich ręku: aby dokonać pomsty wśród narodów i karania pośród ludów; aby ich królów zakuć w kajdany, a dostojników w żelazne łańcuchy; by wypełnić na nich pisany wyrok: to jest zaszczytem dla wszystkich Jego wiernych. Alleluja” – 149,6-9.
12. „Ty jesteś święty; Ty, co zasiadasz w chwałach Izraela” – 22,4.

B. Chwalenie Jahwe w Psalmach 103–106 owocuje licznymi „alleluja”, począwszy od Psalmu 104,35, gdyż Bóg w pełni odzyskał ziemię i poddał ją rządowi Chrystusa w Jego królestwie – zob. Obj 19,1-6; 11,15.

C. Psalm 146–150, psalmy zaczynające się od „alleluja”, są doskonałą pochwałą:

1. Psalm 146 traktuje o chwaleeniu Jahwe za Jego królowanie z Syjonu – w. 10.
2. Psalm 147 to pochwała Jahwe za odbudowę Jeruzalem.
3. Psalm 148 to pochwała Jahwe za Jego wywyższone imię i majestat ponad wszystkim – w. 13.
4. Psalm 149 to pochwała Jahwe za Jego upodobanie w swoim ludzie, Izraelu, i ozdabianie pokornych zbawieniem – w. 4.
5. Psalm 150 traktuje o chwaleeniu Jahwe Boga:
 - a. Psalm ten stanowi końcowy nakaz, by wszystko, co ma tchnienie, chwaliło Boga – w. 6.
 - b. Psalm 150 jest nie tylko zakończeniem Księgi Psalmów, lecz także zakończeniem całej Biblii, gdyż Księga Psalmów stanowi miniaturę całej Biblii.
 - c. Doskonała pochwała w Psalmie 150 nawiązuje do pochwały występującej pod koniec Księgi Objawienia – Obj 19,1-6.

D. Księga Psalmów objawia, że Pan zwrócił nas od prawa do Chrystusa, że Chrystus przyprowadził nas do domu, że powiększa On dom i czyni go miastem oraz że miasto pozwoli Mu zdobyć całą ziemię; wówczas wypełni się Boży замысль i ogłosimy: „O Jahwe, nasz Panie, jak doskonale Twe imię na całej ziemi!” – 2,6-7; 27,4; 48,2-3; 72,8; 8,10.

IV. W życiu kościoła i życiu osobistym ofiarowujemy doskonałą chwałę Bogu – 22,23b; Hbr 2,12b; 13,15:

A. „Chwalić Cię będę pośród zgromadzenia” – Ps 22,23b:

1. Zgromadzenie odnosi się tu do kościoła, w którym zmarłychwstały Chrystus śpiewa hymny chwały Bogu Ojcu.
2. To pierworodny Syn chwali Ojca w Jego licznych synach na spotkaniach kościoła – Hbr 2,10.12:
 - a. Kiedy my, liczni synowie Boży, spotykamy się jako kościół i chwylimy Ojca, pierworodny Syn chwali Go w naszym chwaleniu; chwali On Go w nas i z nami poprzez nasze chwaleństwo – w. 12b.

- b. Kościół dzisiaj na ziemi jest jednym zbiorowym Ciałem wraz z pierworodnym Synem Bożym – Rz 8,29; 12,4-5:
 - (1) Chwalmy Ojca, by zyskać bardziej pierworodnego Syna; im częściej chwalimy Ojca, tym więcej zyskujemy pierworodnego Syna.
 - (2) Im częściej będziemy śpiewali, tym bardziej będziemy radować się Jego śpiewem w naszym śpiewaniu; do współpracy z Chrystusem i Jego pracy razem z nami najlepiej przyczynia się wyśpiewywanie chwały Ojcu – Hbr 2,12.
- B. „Przez Niego tedy ustawicznie składajmy Bogu ofiarę chwały, to jest owoc warg naszych, wyznających imię Jego” – 13,15:
 - 1. Gdy znosimy urągania i cierpienia, nieustannie powinniśmy składać w ofierze chwałę Bogu – w. 12-14.
 - 2. Skoro w życiu kościoła radujemy się niezmiennym Chrystusem jako łaską i wychodzimy za Nim z religii, powinniśmy składać przez Niego duchowe ofiary Bogu – w. 8-10, 15:
 - a. W kościele powinniśmy nieustannie składać przez Chrystusa ofiarę chwały Bogu – w. 15.
 - b. W kościele On i my, my i On, chwalimy razem Ojca w zespolonym duchu – 2,12b; 1 Kor 6,17:
 - (1) On, który jest życiodajnym Duchem, chwali Ojca w naszym duchu, my zaś, przy pomocy swego ducha, chwalimy Ojca w Jego Duchu – 15,45b; J 4,24; Ef 2,18; Jud 20-21.
 - (2) To najlepsza i najwznioślejsza ofiara, jaką możemy złożyć przez Niego Bogu – Hbr 2,12b; 13,15; zob. Oz 14,2-4.
 - 3. Składajmy ustawicznie ofiarę chwały Bogu przez Chrystusa, którego doświadczyliśmy i którym się radujemy – Hbr 1,2-3; 2,9.17; 3,1; 4,14; 6,20; 7,25; 8,1; 12,2; 13,8.15:
 - a. Prawdziwa pochwała dla Ojca jest wynikiem doświadczania przez nas Chrystusa i radowania się Nim w codziennym życiu; taka pochwała jest bardzo miła Ojcu, cieszy i raduje Jego serce – Ef 3,8.17a; J 4,24.

- b. Chwalenie wynikające z doświadczania Chrystusa i radowania się Nim – duchowe pochwały Chrystusa – to najlepsze pochwały, jakie wznosimy Ojcu – Ps 45,2-3; 145,1.
- C. „Będę Cię chwalił, Panie, mój Boże, z całego serca mojego i na wieki będę sławił Twe imię” – 86,12.
- D. „Jahwe będzie królował na wieki, Bóg twój, o Syjonie – na wieki wieków. Alleluja!” – 146,10.

PYTANIA

do poselstwa pierwszego

1. Na jakie dwanaście sposobów przyznajemy Panu pierwszeństwo, pierwsze miejsce, we wszystkim?
2. Czym jest Boża świątynia i jakie objawienie w świątyni otrzymał psalmista?
3. W jaki sposób Psalm 80 objawia, że przywrócenie nastaje dzięki wyśławianiu Chrystusa?

do poselstwa drugiego

1. Wyjaśnij jakie znaczenie ma przybytek, ucieleśnienie Trójjedynego Boga w Chrystusie, którym radują się wierzący?
2. Przedstaw, w jaki sposób dwa ołtarze symbolizują dwa główne zwieńczenia dzieła wcielnego Trójjedynego Boga i wyjaśnij jak te dwa ołtarze prowadzą wierzących do zjednoczenia z Trójjedynym Bogiem, które służy Jego przejawieniu się.
3. Jakie znaczenie mają drogi na Syjon i jak mamy je obierać, by tam dotrzeć?
4. Dlaczego drogi na Syjon muszą przechodzić doliną Baka (płacz) i jak dolina ta przemienia się w źródło?

do poselstwa trzeciego

1. Czego Bóg pragnie głęboko w sercu i jak powinniśmy patrzeć na swoje doświadczenie zbawienia?
2. Jakie bogate znaczenie wiąże się ze stwierdzeniem: „fundament jego jest na górach świętych”?
3. W jaki sposób zwycięzcy współpracują z Panem w celu zbudowania Syjonu?
4. Co znaczy, że nikogo nie da się porównać z Syjonem w powiązaniu z urodzeniem się tam?

do poselstwa czwartego

1. Jakie znaczenie ma „mieszkanie w Bogu”? Mieszkając w Bogu, jaką powinniśmy odznaczać się postawą wobec siebie i swego otoczenia?
2. W świetle Psalmu 91 przedstaw objawienie na temat utożsamienia się z Chrystusem, który obiera Boga za swe mieszkanie?
3. Wyjaśnij, w jaki sposób trwając w Chrystusie żyjemy w rzeczywistości powszechnego zjednoczenia przetworzonego i zwieńczonego Trój-jedynego Boga z odkupionymi i odrodzonymi wierzącymi?
4. W świetle Psalmu 92 jakie są wyniki głębszego doświadczenia Boga w utożsamieniu się świętych z Chrystusem w obieraniu Boga za swoje mieszkanie

do poselstwa piątego

1. W jaki sposób Psalm 102,7 mówi o cierpieniach Chrystusa i jak wer-set ten wiąże się z Pańską gorliwością o dom Boży i wersetami: 14,23 z Ewangelii Mateusza oraz 6,12 z Ewangelii Łukasza
2. Przedstaw linię zmartwychwstania w Nowym Testamencie od Ewangelii po Księgę Objawienia i pokaż w jaki sposób zmartwychwstanie jest pulsem życia Bożej ekonomii.
3. Wygłoś słowo proroctwa, ukazując, że Chrystus jest wieczny w swoim zmartwychwstaniu.

do poselstwa szóstego

1. Jakie znaczenie ma to, że Bóg posadził Chrystusa po swojej prawicy we wniebowstąpieniu?
2. W jaki sposób możemy współpracować z niebiańską posługą Chrystusa za dnia Jego wojny?
3. Na czym polega objawienie i doświadczenie Chrystusa, który jest Kapłanem, Wojownikiem, Zwycięzcą i Pijącym (Tego, który przychodzi)?

PYTANIA

do poselstwa siódmego

1. W jaki sposób drugi rozdział Listu do Efezjan przedstawia to, że Chrystus jako kamień węgielny stanowi centrum Bożego poruszania.
2. Przedstaw na podstawie Dziejów Apostolskich i Pierwszego Listu Piotra 2,4-7, że Chrystus jako kamień węgielny jest powiązany ze wszystkimi aspektami naszego zbawienia.
3. Przedstaw znaczenie kamienia węgielnego w Ewangelii Mateusza.

do poselstwa ósmego

1. W jaki sposób Chrystus jest rzeczywistością prawa?
2. Wymień dwa aspekty prawa i dwa aspekty funkcji, jakie ono pełni.
3. Jakie dwa rodzaje ludzi wyróżnia się w kwestii podejścia do prawa?
4. Jaką postawą wykazują się miłujący, poszukujący Boga wierzący wobec Jego prawa, które jest Jego żywym słowem?

do poselstwa dziewiątego

1. W świetle wizji przedstawionej w tym poselstwie przedstaw duchowe znaczenie Syjonu.
2. Jaka modlitwa czy to w życiu osobistym, czy w życiu kościoła uzdolni nas do dotarcia na szczyt Syjonu?
3. Podsumuj to, co zostało powiedziane w tym poselstwie na temat zwycięzców.

do poselstwa dziesiątego

1. Przedstaw w jaki sposób Psalm 133 odpowiada Listowi do Efezjan 4?
2. Opisz „nieocenioną dobroć drogocennego olejku”.
3. Opisz „nieoszacowaną wyborność rosy Hermonu”.

